

100 év

„Tivagytok a világ világossága.
Nem rejthető el a hegyen épült
Város.” Máté ev. 5:14

**A KISPESTI BAPTISTA GYŰLEKEZET JUBILEUMI
FŰZETE**

2000. november

Impresszum:

- Összeállította
- Pátkai Béla lelkipásztor
 - Kovács Pál presbiter
 - Dr. Szebeni Olivér szakmai lektor
- Fotók
- Korabeli amatőr fotósok felvételei
- Forrásanyagok
- Kispesti Baptista Gyülekezet irattára
 - Különféle egyházi lapok, kiadványok
 - Répay Győző mérnök munkái
 - Szebeni Olivér egyháztörténelmi munkái
 - Pátkai Béla előszava és szemelvények
- Készült
- 2000. november 1-én, a Kispesti Baptista Gyülekezet centenáriuma
- Példányszám
- 300

TARTALOMJEGYZÉK

Impresszum

Tartalomjegyzék

Előszó

A Kispesti Baptista Gyülekezetéről általában

Kispest rövid település-története

A gyülekezeti történetírás

Rövid ismertetés a kispesti lelkipásztorokról

Önkéntes segítők a gyülekezetben

Szemelvények, visszaemlékezések

A 100 éves kispesti gyülekezet zenei élete

A mai gyülekezet jellemzői

Építkezés és az imaház felújítása

Évről-évre ismétlődő alkalmaink

Vasárnapi iskoláról

Ifjuságunkról

Női-férfi bibliakör

Ének.zenei missziónk

Rendszeres heti alkalmaink

A gyülekezet vezetősége és tagsága

Előrettekintés

ELŐSZÓ

Istenünk iránti hálával emlékezünk gyülekezetünk 100 éves múltjára. A történelem az élet tanítómestere. Szeretnénk, ha mindazok, akik ezt a szerény kiadványt elolvassák -akár tagjai a Kispesti Baptista Gyülekezetnek, akár nem?-találnának benne olyan üzenetet, mely lelki életük fellendüléséhez, megerősödéséhez segítené Őket.

Gyülekezetünk történetének indulásakor bebizonyosodott az amit az Úr Jézus a magvető példázatában említ, hogy vannak magok, melyek jó földbe hullanak és gyümölcsöt hoznak, száz-, hatvan-, vagy harmincannyit . Répay György Gyula testvér fáradhatatlan magvetése, Isten kegyelmes munkája révén, hamarosan gazdag gyümölcstermést hozott. Eleinte kicsiny kezdet volt, de Isten ígérete, melyet Izraelnek adott Ézsaiás próféta által - „A kevés is ezerré nő, a kicsiny is hatalmas néppé.” Ézsaiás 60:22. - Jézus Krisztusban Kiszpesten is érvényessé lett!

Amikor az Úr Jézus tanítványait evangélizálásra buzdítja, így szól hozzájuk: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, bemeítve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek: és íme ém veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Máté ev. 28:18-20. Ezt a parancsot ami hitelődeink komolyan vették és minden tőlük telhető módon igyekeztek teljesíteni. Tudatában voltak annak, hogy akiről ők bizonyágot tesznek, az nem legyőzött úr, hanem az urak Ura és a királyok Királya, akinek minden hatalom mennyen és földön megadatott. Ugyanakkor abban is hittek, hogy aki a parancsot adja az nem messziről szemléli övéi harcát, küzdelmét, hanem ott van velük a harcban, azaz útitársuk, barátjuk, méghozzá a világ végezetéig! Ó, milyen csodálatos ez a tudat és ez a tapasztalat! Mit is tehetne mást a tanítvány, mint hogy hirdeti az evangéliumot és tanítvánnyá teszi azokat, akik készek szívükbe fogadni az uraknak Urát!

Elődeinknek sok nyomorúságban is részük volt. Nem lehet nagyobb a tanítvány az ő Tanítójánál. Amiképpen Jézus Krisztust üldözték, úgy az Ő kispesti követőit is. Sok visszautasítással, bántalmazással kellett szembenézniük, máskor anyagi nehézségekkel a gyász fájdalmaival. De Aki az ígéreteket tette az soha nem hagyta még cserben az övéit!

Mi későbbi nemzedék igyekszünk sokat tanulni elődeinktől, hogy jobban megismerjük az ő munkájukat. Jeremiás 6.16-ban olvasottakat e szerény munka által is szeretnénk komolyan venni: „Álljatok ki az utakra, és nézzetek szét, kérdezősködjetek az ősi ösvények után, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek!”

A következő oldalakon az „ősi ösvényeket” a „jó utat” kívánjuk felvázolni, lerázva a port a régi iratokról és felelevenítve azokat a missziós módszereket, melyek örök érvényűek, beváltak és eredményesek.

Szívből kívánjuk minden Kedves Olvasónak, hogy találjon bennük Istentől való útmutatást és tegye próbára Azt, aki az ígéreteket tette!

Testvéri szeretettel:

Pátkai Béla lelkipásztor

A KISPESTI BAPTISTA GYÜLEKEZETRŐL ÁLTALÁBAN

A feljegyzések szerint 1900. február 2-án, a VIII. kerületi magyar gyülekezet prédikátora, Udvarnoki András vetett Jézus Krisztus nevében alapot Kispesten. Hamarosan megnyílt az első összejövetei hely az egykori Árpád utca (ma Ady Endre) és Lőrinc utca sarkán. Egy évvel később a Kisfaludy utcába helyezték át az istentiszteletek helyét. 1909-től áll ebben az utcában az imaházunk (templomunk).

Az évszázad alatt összesen 9 lelkipásztor (prédikátor) szolgált a Kispest, Kisfaludy utcai baptista gyülekezetben:

Udvarnoki András (1865-1945) az alapító, 1900-tól 1907-ig

Csopják Attila (1853-1934) állami tisztviselőként önkéntes, 1907-től 1932

dr. Udvarnoki Béla (1897-1992), a teológia igazgatója, 1932-től 1947-ig

dr. Tresánszky Vilmos (1901-1955) teológiai tanár, 1949-1955-ig

Udvarnoki András (1902-1984) helyi szolgálatban, 1956-tól 1963-ig

dr. Nagy József (1915-1985) teológiai tanár, Kispesten 1963-tól 1979-ig

Szebeni Olivér (1928-) kispesti szolgálatban 1979-től 1988-ig

Lovas András (1946-) Amerikából hazatérve 1988-tól 1993-ig

Pátkai Béla (1947-) helyi szolgálatban 1993-tól napjainkig

Végig tekintve a felsoroláson észrevehető, hogy lelkipásztoraink szent szolgálatukat sokszor végezték közérdekű egyházi munka mellett. A teológia, az idén 105 éves Békehírnök szerkesztése, valamilyen országos tisztség, vagy Billy Graham magyarországi irodája igényelte munkájukat. Egyikük sem Kispesten volt kezdő, nagy tapasztalattal léptek a gyülekezeti szolgálatba.

Kispestről messzire kisugárzott az áldás mind bibliai, mind általános ismeretekből általuk és önkéntes helyi segítők által. Az 1910. óta működő gyülekezeti énekar vagy a zenekarok hazánkban és külföldön áldásosan működtek. A gyülekezethez tartozó pedagógusok, képzőművészek, a tudományos munka jeles képviselői Jézus Krisztust becsületes szakmai munkájukkal és bizonyágtevő szavukkal vallották meg. Olyan időkben álltak hitükkel Isten mellett, amikor állásvesztés lehetett a következménye.

Egyik középiskolai tanárnőt, DR. Kroó Noorbertné (Harsányi Kamillát), például felhívta az igazgatója, hogy hagyjon föl gyülekezeti tevékenységével, miután a gyülekezetben orgonista és ifjúsági vezető volt. Ő nem hagyta abba, az osztályában azonban nem beszélt hitről. - "Ezt megtiltották, de azt nem, hogy szeressem a diákjaimat" - mondta. Türelmes és megértő volt hozzájuk, így kimondatlanul is megéreztek a tanulói, hogy tanárnőjük az erőt mennyei erőforrásból meríti. Erről a tanulmányaik után hálásan nyilatkoztak." Házasságkötésük óta tagja a gyülekezetünknek Dr. Kroó Norbert, a Magyar Tudományos Akadémia jelenlegi főtitkára. Gyermeksége és ifju évei Csepelen teltek, ott vált a gyülekezet tagjává, néhai Baranyay Mihály lelkipásztor részesítette a bibliai hitvalló keresztségben.

A pátállami évek alatt nem minden értelmiségi tanúsított szilárd hitet, hűséget Jézus Krisztus és népe iránt. Voltak akik elhagyták a gyülekezetet és egyikük nagy karriert futott be a miniszterhelyetteséig

A gyülekezet tagjai és vezetői nem a kiváltságosak, még csak nem is középosztály tagjai voltak. Az egyik építész a műszaki egyetemre fél karjáig kinőtt öltönybe járt. Apja mégis sokat áldozott a "lecsúszott" emberek megsegítésére. Az első világháború után férfiaknak és nőknek non-profit ipari munkahelyeket teremtett. Legtovább a "Sion udvar" állt, ahol nagyon szegény családok találtak megélhetést. Egyik magára hagyott, tüdőbeteg asszony ott nevelte föl a fiait. Közülük az egyik akadémikus lett. Más fiatal kutató fizikusból pedig a Magyar Tudományos Akadémia főtitkára vált.

A századfordulón és a következő évtizedek alatt a baptista lelki közösségre jellemző missziós expanzióhoz hasonlóan, a helyi gyülekezetben szintén lelkes, gyülekezet-plántáló munka folyt. Anyagilag támogatták Kispestről a zempléni, és a kassai missziót. Helyben négy helyen működött vasárnapi iskola és 200-nál több gyermek látogatta. Állomást létesítettek a Kecskemét melletti Ménteleken. A pestlőrinci és -imrei gyülekezetek alapításában volt jelentős részük. A húszas évek végére a gyülekezet 240 körüli taglétszámot ért el. Ez hazai viszonylatban nagyon jelentős.

A harmincas években több megpróbáltatás szakadt a gyülekezetre. Akkoriban keletkező más felekezeti misszió egyszerre 40 tagot szakított el. Rivalizáltak a gyülekezettel. Kispesten működő nyomdájuk ontotta a bírálgatásokat és a rágalmakat. A nyomdász tevékenységét utóbb a saját párthívei is sokallották és lepisszentették a szerzőt. Sajnos a többségi egyházak hasonló előítélete sújtotta a gyülekezetet. A prozelita-toborzás iránti érzékenység 1956 után, a rendszeres ökumenikus együttműködés óta változott meg. A római katolikus egyház érdeklődése a keresztyén/keresztyén együttműködés iránt tovább erősítette a krisztusi szeretet kapcsolatait a nyolcvanas években. Kiemelten jó együttműködésre van lehetőség az évszázad végén alakult "Reménység" Ökumenikus Keresztyén Iskolában, amelynek gyülekezetünk egyik alapító tagja.

Ez a század két világháború, forradalmak és feszültségek korszaka volt. A gyülekezet férfi tagjai hadbavonultak, fogságot szenvedtek és nem tértek haza valamennyien. Ahogy leírják a krónikások: "Az ostrom utáni első gyülekezeti órán 120-an vettek részt". Ez a létszám ismét páratlanul jelentős. Pedig voltak háborús veszteségeink. Budapest ostroma idején Udvarnoki Béla feleségét és három hetes kislányát veszítette el. Később is érték a gyülekezet tagjait, vezetőit veszteségek és tragikus balesetek. Isten azonban mindig kirendelt új védelmezőket, építőket Sion falára. Istené legyen a dicsőség, hogy a centenáriumi évfordulót elérhettük. Nemcsak falainkon belül ünnepelhetünk, hanem a föld öt kontinensére szétszóródott, egykori gyülekezeti tagjaink és azok leszármazottai velünk együtt mondanak hálaimádságot, távoli ismeretlen otthonaikban a kiscesti szent hajlékért, a benne élő, munkálkodó gyülekezeti közösség fennmaradásáért.

KISPEST RÖVID TELEPÜLÉS-TÖRTÉNETE

Minden bizonnyal a Pest elnevezés a bolgár-szláv eredetű szóból származik, mely „mészégető kemencét” jelent. Így elmondható, hogy a „Kispest” földrajzi név

topográfiai utalás arra, hogy Pest közvetlen szomszédságában van, de természetesen nála jóval kisebb. Általában a „kis” jelzőt a másodlagosan keletkezett település szokta viselni. Az 1869. évi területfosztási iratok Colonie-Klein Pest (Kispest-telep) néven nevezik.

Kispest homokbuckás, belvizektől és vadvizektől veszélyeztetett alföldi síkság, puszta, ősidőktől emberi település nyomait őrzi. Jónéhány lelet került felszínre, melyek azt bizonyítják, hogy már a VI. - IX. században voltak lakosai ennek a területnek. Régészeti kutatások azt is bizonyították, hogy a 12. század második felében torony nélküli, román stílusú egyszerű falusi templomok is álltak itt. Még Mátyás király kedvelt vadászterületeként is említik történetírók.

Az 1764-ből ránk maradt Waczpaur Lénárd térképmásolata, mely jelzi a homokbuckás, mocsaras, vizenyős külterületet, legelőket, feltünteti a városból kivezető ország- és szekérutat is -Via ad Üllő - néven.

Kispest újkori történelme 1871-ben indult, amikor ideiglenes szervezésű kisközség lett. Ekkor szakadt el Vecséstől és közigazgatásilag is önálló életet kezdett el élni. 1873-ban közfelkiáltással megalakult a helyi képviselő-szervezet, a 10 virilista (legtöbb adót fizető egyén) személyében. 1874-ben Kispest nagyközség lett Pest vármegye törvényhatósági közgyűlésének 313-as számú határozata értelmében. A lakosság száma ekkor 1000 főre tehető. Nagyon lendületes munka folyt, fásítottak, a telkek bekerítésére kötelezték a tulajdonosokat, vízelvezető árkok készültek, utcai petróleumlámpákat állítottak. 1884-ben pedig felavatták (aug. 10-én!) az adakozásból épült községházát. 1890-ben megkezdte napi 2x2 órában közlekedését a vagonokat vontató keskeny nyomtávú gőzmozdony, melyet „Muki”-nak becéztek és amely az Üllői úti vámig és vissza közlekedett. 1900-ra viszont megépült az Üllői úton a villamosvonal és így elbúcsúztatták a kisvasutat, a „Muki”-t.

És ezzel az évvel érkezünk el a baptista misszió indulási évéhez. Egyes feljegyzések szerint ebben az évben, már mintegy 16.000 lakosa van a községnek, és rohamos fejlődésnek indul.

Istennek legyen hála, hogy a rohamos fejlődésnek induló község életébe beleszól az evangélium is, melyet baptista hitelődeink erőteljesen és megalkuvást nem tűrő módon hirdettek. Amikor 1921-ben a képviselő-testület kimondta a „rendezett tanácsú várossá” alakítást, Kispesten már épült a jelenlegi imaház és egy jólszervezett, missziózó gyülekezet működött, mely nagy hatással volt a rohamosan fejlődő település életére! Közel 30 esztendőnek kellett még elteltéig addig, amíg Kispest Budapest XIX. Kerületévé lett nyilvánítva, 1950 január 1-én.

Forrásmunkák alapján összeállította: Pátkai Béla

A GYÜLEKEZETI TÖRTÉNETÍRÁS

A kispesti baptista misszió főbb eseményeiről, az alakulás pillanatától tájékoztatott a XIX. századi "magyar szekció" hivatalos lapja, a Békehírnök. A helyi gyülekezet történelme tehát jól dokumentálható.

Már az első evangélizáló istentisztelet hírének közli a lap¹ és két képpel illusztrált későbbi cikkben erre visszatér. Egy zempléni születésű, kispesti szabómester, Répay György Gyula (1857-1934) Isten országa terjesztésére mindig kész volt áldozatokat hozni, így az ő buzgósága révén jött létre a nevezetes evangélizáció. Emellett érdeklődéssel követte és írásban megörökítette a gyülekezetek fejlődési folyamatát. Már 1896-ban írt a kibontakozódó ifjúsági mozgalmunkról, 1933-ban pedig igen értékes történelmi forrást hagyott hátra.²

A kispesti gyülekezet és a kegyességi irodalom több síkon kapcsolódott össze. Az alapító, Udvarnoki András egyúttal a lap főszerkesztője és Csopják Attila az első számú munkatárs volt. Minden héten megjelentek a prédikációi, természettudományos - köztük a csillagászati - ismertetései, szépirodalmi művei (önálló füzetek formájában is). A verseit, énekkordításait az ország legtöbb gyülekezetében felhasználták. Csopják Attila írta az első hazai missziótörténelmi könyvet is.³ A saját és népes családja megélhetéséről magas pénzügyminisztériumi állása után kapott jövedelméből gondoskodott. Óriási jótékonykodásai nyomán mégsem mondható, hogy a család tagjai jólétben dúskáltak.

Egyik leánya, Csopják Jolán összegyűjtötte a relikviáikat. Bár nem írt értékelést, emlékeit 1983-ban megfelelő kezekre bízta. Ezek közül egyik a helyi gyülekezet énekkarától származik. 33 aláíró köszönti születésnapján a hadbavonult karmestert, Csopják Énokot születésnapján, 1917. január 21-én. Ennek értéke a nemes figyelmességen és tiszteletnyilvánításon túl, bizonyítja a gyülekezeti négyzólamú vegyes kar működőképességét az első világháború alatt.

Steiner István (1887-1965) kispesti gyülekezeti tag (és Csopják Attila veje), eredeti szakképzettsége nyomdász. Egyházunknál több folyóirat szerkesztője volt 1921-től 1951-ig. A sajtó és az irodalom munkása gyülekezetében is hűségesen helyállt. 1926-tól diakónus, 1934-től presbiter (gyülekezeti vén) és vasárnapi

¹ Békehírnök, 1900. évf., 21–22. old. Erre később is visszatér: Az első lelki magvetés Kispesten. 1968. márc. 1-i szám, 39. old.

² Répay György Gyula: A magyarországi baptista gyülekezetek története a szabadságharcot megelőző időktől 1846-tól, 1879-ig. Ebben közli az úttörőinket ért súlyos sérelmeket, véres tettlegességeket Budafokon, Dömsödön, Gyomán és az erdélyi Gyanta községben; "Az igazi úttörők névsorát" és mellékeli a bajai úttörő, Bankovics János 1933-ban kelt sajátkezű írását. Mindez jelenleg gépirt másolatban van. – Méltatja az első közlemény szerzőjét Szebeni Olivér: Teljes szívéből megtért és bemeztkezett. Békehírnök 1981. máj. 24-i, 21. szám, 86. old.

³ CsopjákAttila: Képek a magyarországi baptista misszió történetéből. Baptista Könyvkereskedés, Budapest, 1928. A szerző emléket állít az ország egész területén végzett lelki munkának. A kispestiekről a 29–33. és 38–39. oldalon írt. Könyvét az Egyesült Államokban másodszer adták ki.

iskolai tanító. Az önéletrajzában leírta, hogy sorsa küzdelmes, de soha nem csüggedt el. Legszebb fejezeteit a testvéri szeretet és szolgálat jegyében írta.⁴

Dr. Udvarnoki Béla (1897-1992), mint elsősorban rendszeres teológus (dogmatikus) volt, de a második világháború idején írott könyve - Kik a baptisták? - bevezető részei alapján történelmi jellegű.⁵ Ebben foglalkozik "a baptista vallás eredetével", történelmi kapcsolatával az anabaptistákkal, az újabbkor baptistákkal (Anglia, Hollandia, Németország, stb.), az 1905-ös állami elismeréssel és "a bibliai keresztelés formájával". Kivándorlása után az amerikai magyar baptisták vezetője volt. Jelentős szerepet vállalt az amerikai magyar etnikum fennmaradásában. Talán az sem elhanyagolható részlet, hogy amikor amerikai születésű feleségével házasságkötésük után úgy húsz évvel találkoztunk először, jó társalkodónak bizonyult anyanyelvünkön. Udvarnoki Béla volt főszerkesztője 1989-ig az Evangélium Hírnök című, kétnyelvű folyóiratnak. Ebben megjelentek értékes történelmi írásai az Óhaza egykori területén tevékenykedő úttörőkről.⁶

A Békehírnök folyamatos megjelenése a második világháború után megszakadt és 1957 augusztusában jelenhetett meg újra. Ebben nagy része volt a későbbi kispesti prédikátornak; dr. Nagy József (1915-1985) teológiai tanárnak. Ő írt nekrológot Steiner Istvánról, mint az irodalmi munkában elődjéről.⁷

A második világháború után, dr. Udvarnoki Béla baptizálta Répay Győző testvért (1922-), aki körülbelül 1961-es elköltözéséig volt a kispesti gyülekezet tagja. Nagyapja után a mai napig lelkesen érdeklődik a gyülekezet történelme iránt. Rengeteg alapkutató munkát végzett "asztalfiókja számára". Dr. Tresánszky Vilmos részleteket használt föl ezekből.

Répay testvér jelenleg az úgynevezett kisebb felekezetek közötti békességen és együttműködésen dolgozik (Evangéliumi Aliánsz).⁸ Mint Steiner József (István fia)

⁴ Steiner István önéletrajzi kézirata 1961-ből. Szebeni Olivér 1965-ben, a Békehírnök márciusi számában értékelést írt munkásságáról a halála után.

⁵ Dr. Udvarnoki Béla: Kik a baptisták? Nagyvárad, 1946. Az amerikai magyar baptisták segítségével Újvidéken másodszer is kiadták 1972-ben. (Magányújt.: 1/A 007).

⁶ Az Evangéliumi Hírnök egyik rovata: Emlékezéseim. Ebben írt Czine Ferenc szabolcsi úttörőről (Evangéliumi Hírnök, 1971. febr.), Csopják Attiláról (1983. jan.). Édesapja, Udvarnoki András eredeti, Végh Mihálynak, 1889-ben írott levelét adta át soraink szerzőjének Bécsben. Rettegett a gondolattól, hogy hazalátogasson Magyarországra. 1983 őszén mégis élt az engedéllyel, hogy Kispestre jöjjön és beszéljen, egykori gyülekezetében. Élete 95. évében tért örök hazájába. Halála után angol és magyar lapok írtak méltatást róla. Pl.: Szebeni Olivér: Udvarnoki Béla 1897–1992. Egy utód köszönete. Megj.: Fárosz, 1992. augusztusi szám.

⁷ Nagy József nekrológja Steiner Istvánról december 1. számában.

⁸ Répay Győző: A magyarországi Aliánsz története. Előadás az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Gizella utcai székházában, 1983. márc. 8-ikán. Kiadatlan kézirat. – Az alkoholmentes klubok fórumán

ismerőse, támogatja a korábbi elnevezése szerint monte-carlói Trans World Radio evangéliumi adásait és segíti az alkoholmentes klubok tevékenységét.

Alapkutatói munkássága többek között kiterjedt a gyülekezet baptizált tagjainak mindenkori és összegzett létszámára. Más kutatókkal egyetértésben a gyülekezet legnagyobb taglétszámát, dr. Udvarnoki Béla szolgálati idejére teszi, Ennek közelítő pontossága elérhette a 300 főt. A száz éves működés alatt, a gyülekezettel hosszabb-rövidebb ideig intenzív kapcsolatban álló személyek halmozott létszámát pedig néhány ezerre becsüli. Ezt nagyon jelentősnek kell tartanunk, még akkor is, ha bármelyik népegyházban nyilvántartott egyháztagságnak csak töredéke a létszám. (Vegyük figyelembe a több tízezres létszámú egyházak rendszeres templomlátogatóit. Általában 1%-ot tesz ki. A Számszerű összehasonlítás nem vehető alapul a személyes hitben járó emberek mozgósíthatóságát, áldozatkészségét vagy teherbírását szintén figyelembe véve, és szinte hiánytalan részvételüket az istentiszteleteken).

Dr. Tresánszky Vilmos (1901-1955) teológiai tanár dr. Csillag István jogász, gyülekezeti tag segítségével írta meg terjedelmes egyháztörténeti dolgozatát. Az átfogó írás kiterjed a Bach-korszak hadbírószági zaklatásaira, azokról írt jegyzőkönyvek elemzésére, a szeminárium életére a második világháborúban.⁹

1980 őszén jubileumi ünnepséget rendezett a gyülekezet. Két iras készült akkor: Szaniszló Tibor, Szebeni Olivér, Bartha Gábor: A kapesti baptista gyülekezet története.(10) (Marosi) Nagy Lajos (1947-): Áldott vagy te, Uram ósatyáink Istene a Békehírnök részére.(11) Mint a gyülekezet orgonistája, egy kisebb füzetben leírta az orgona és építése képekkel illusztrált történetét.

A baptista gyülekezet Kapesten vagy az ország bármely pontján mindenki előtt nyitott. Az istentiszteleteken nincs szigorúan kötött liturgia. A reformációs örökség jegyében az igehirdetés áll a középpontban. A megtért hívő emberek önként vállalkoznak a keresztségre (bemerítkezésre), a gyülekezeti tagságra. Egymást kölcsönösen és folyamatosan kontrollálják a keresztyéni élet gyakorlásának minőségéről. Csak ennek függésében tekinthetők gyülekezeti tagoknak. Imádkozó emberek és számos meghallgattatásról tehetnek bizonyosságot, mégsem kísérik szokatlan vagy szélsőséges jelenetek spontán imádságaikat. A Bibliai igazságok megismerése és értelmezése mindenkinek joga és szabadsága. A gyülekezet szövetségi rendszerhez tartozik, amit meghatározott időre választott országos vezetők képviselnek, az élükön elnök, főtitkár, szövetségi tanács áll. A Sokan találtak isteni békességet az imaház falai között.

megjelent, közzölték a cikkét, a Klubhíradó 1986. évf. 2. száma 12. oldalán.

⁹⁹ Tresánszky Vilmos, (Csillag István): A baptizmus egyháztörténelme és a mai baptizmus lényege. Budapest, 1953. Gondozták Udvarnoki Erzsébet, Haraszti Sándor és Gerzsenyi László. Fénymásolatban, és alacsony példányban adták ki, Amerikában. (A hadbírószági jegyzőkönyvek és levelek azóta nincsenek meg az archívumban.) Ez utóbbi témában publikált Szebeni Olivér: Krisztus követői hadbírószág előtt. Megj.: Szolgatárs (a bapt. lelkipásztorok folyóirata), 1994. nov.

RÖVID ISMERTETÉS A KISPESTI LELKIPÁSZTOROKRÓL

UDVARNOKI ANDRÁS (1865-1945)

A kispesti gyülekezet alapító lelkipásztora Szadán, 1865. november 26-ikán született. Isten hívó szavát 18 éves korában hallotta meg és hitét Budapesten, Meyer Henrik által kiszolgáltató baptizma (vízbemerítés) által pecsételte meg. Jézus Krisztusnak hűséges követője maradt élete végéig.

Nemcsak ennek a gyülekezetnek volt az alapítója. Legnagyobb érdemének tekinthetjük a független magyar baptista közösség létrehozását (Meyer H. német volt). Udvarnoki András egy társával Hamburgba ment teológiát tanulni. Hazatérve megalapította a Békehírnök című lapot (1895). Ugyan ebben az évben nyitotta meg "a harmadik budapesti gyülekezetet" a Hunyadi utcában (később Nap utca). 1905-ben elérte a felekezet állami elismerését. A budapesti teológiai iskolának első tanára és igazgatója volt (1906). Arra készítették az első világháború veszteségei, hogy gondoskodjon az árvákról (1914) és az idős, magukra maradt emberekről (Baptisták Árvaháza, szeretetházak Kiskőrösön és Hajdúböszörményben). Londonban, a Baptista Világszövetség (Baptist World Alliance) megalakulásán, 1905-ben népes magyar csoporttal vett részt, tapasztalatairól pedig útleírást adott ki.

Élete során rendkívül sok gyülekezet lelki épülését szolgálta. Több ezer hitvalló fogadta el buzdításait, hogy valamennyi Jézus Krisztus hűséges követője legyen. Írt verseket és prózákat. Gyülekezeti énekeskönyvünkben a 287-ik ének tőle származik. Sokszor emlegetett rendszerező munkája a Népszerű teológia című füzete.

Isten magas korral jutalmazta. Sírja Pécelen, egyházi temetőnkben domborul. Nekrológját utólag hozta a háború után megjelenő Lelki élet (1954. októberi szám, 4-5. old.).

CSOPJÁK ATTILA (1853-1934)

Szepes megyében, Merény Községben született. A szülőföldjén magyarok, németek (cipszerek) és szlovákok éltek. Ez a német lakosság mutatott legnagyobb mértékű lojalitást a magyarság iránt a Kárpát medencében lezajlott történelmi viharok közben.

Csopják Attila középiskolai végzettsége az akkori alkalmaztatási viszonyoknak megfelelően pénzügyminisztériumi tisztviselővé és a Baptista Hitközség első elöljárójává (1906-1908) tette. Polgári állásában hatáskörébe tartozott az állami jövedéki ügyek ellenőrzése. Ebben a helyzetében tett gyakran bizonyoságot Jézus Krisztusról és így egyrészt országszerte pénzügyőrök (fináncok) tértek meg; másrészt elég jelentős társadalmi rangja mentesítette a hívőket különféle hatósági zaklatásoktól és a vidéki kiskirályok törvényszegő magatartásától. Népszerűsége az ország testvéri körében éppen úgy növekedett, mint a különböző világi testületek és előkelőségek szemében.

A debreceni dohánygyárban egyszer Csopják Attila - kíséretének nagy csodálkozására - összeölelkezett mindenki szeme láttára a poros dohánygyári munkásokkal.

- Ha tudtuk volna, hogy a méltóságos úrnak itt testvérei dolgoznak! - Sopánkodtak és kérték az elnézését. A méltóságos úr megnyugtatta őket, és azt sem tagadta, közös hit fűzi őket össze Jézus Krisztusban, onnan van a testvériség.

Vácott országgyűlési képviselőnek jelöltette magát. A második világháború után a helyi Vak Bottyán Múzeumban kiállították a plakátját, szociális igazságosságot követelő programját és egy kis bökverset, amiben a város polgári jelöltjei kicsúfolják őt. A választáson természetesen nem volt sikere. Arról sem tudott senki, hogy a summások és dohánytermelők életkörülményeit javítani szándékozó Csopják Attila nem kifejezetten baloldali politikus, hanem egy istenfélő, éber lelkiismeretű egyén. Mikor Csopják politikai kísérletéről egy cikk jelent meg a Békehírnökben (1967. január 1-i számban), a Múzeum vezetősége jobbnak látta, ha azonnali hatállyal minden Csopjákról bemutatott képet, prospektust és plakátot véglegesen kivonjon a tárlatból. Lekerült a nagy tábla: "Éljen Csopják Attila!"

DR. UDVARNOKI BÉLA (1897-1992)

Őrszentmiklóson született 1897. december 24-én. Amikor elfogadta Jézus Krisztust 12 éves volt és az újpesti német prédikátor, Gerwich György baptizálta. A bibliai keresztség szép rendben ment végbe a Duna vizében. Olyan rendkívüli látvány volt, hogy az éppen közlekedő gőzhajó lelassult és az utasai csodálkozó érdeklődéssel figyeltek.

Dr. Udvarnoki tanulmányait Amerikában végezte, ott szerzett doktori fokozatot. Hazatérve meghívta a kispesti gyülekezet a lelkipásztori tisztségre. Úgy gondolták, hogy Csopják Attilának méltó utóda lesz. Reményükben nem is csalatkoztak.

Abban az időben változások voltak a teológiai szemináriumban. Az intézmény új épületre tett szert és édesapjától, Udvarnoki Andrástól a vezetés reá szállt. Az amerikai "déli szövetség" (SBC) Budapestre misszionáriusokat küldött. Mind fiatal férfiak, mind leányok tanulhattak tőlük bibliai ismereteket. Az új szeminárium ablakai Budáról egyenesen a Parlamentre néztek. A tanítás színvonala korszerűsödött. Udvarnoki Béla a rendszeres teológia tanára volt. Jegyzetét évekkel később a diákok önként és szívesen legépelték, olvasták és szívesen tanulmányozták. Udvarnoki Béla, a szeminárium második igazgatója bőven írt cikkeket lapjainkban. Tehetségét az ifjúsági munkában is kamatoztatta.

A kispesti gyülekezet első évszázados történelme csúcspontjára érkezett a pásztori szolgálata idején anyagi és szellemi tekintetben. Az épület az ő irányelvei szerint kapta meg lényegében mai alakját. Udvarnoki Béla igehirdetései mélyen szántóak voltak. Stílusa kulturált, lénye megnyerő és Istentől kapott szent karizmája áldott volt. A hitvallók száma gyorsan növekedett és az 1939-es statisztikai kiadvány szerint megközelítette a 250 főt. (Hasonló kiadványok nem jelentek meg rendszeresen.)

A harmincas évek végén őt választották a Magyarországi Baptista Gyülekezetek Szövetsége (MBGYSZ) elnökévé, majd 1940-ben alelnökévé.

Ugyan abban az évben a vezetésével ünnepelte a hazai testvériség Fischer András anabaptista prédikátor mártír halálának évfordulóját (1540). Küldöttség ment Krasznahorkára, a vértanúság helyszínére és a budapesti Vigadó nagytermében nagyszerű ünnepség keretében emlékeztek reá.

Akkor azonban már közeledett a második világháború szörnyű próbája. A szeminárium budai épülete a legsúlyosabb harcok sávjában volt. Az ostrom alatt életüket veszítették sokan. Udvarnoki Béla amerikai felesége, legkisebb gyermekük, és egy bodrogi volt prédikátor Ungváry Lajos halt meg a feleségével, többek között. Ungváryt meg kell említenünk, mert sárospataki szolgálata után visszaköltözött Kispestre, ahonnan elindult és sokat segítkezett Udvarnoki Bélának.

Amikor elcsendesedtek a fegyverek, már 1945 őszén körlevelet adott ki a vezetőség, Lelki Élet címen. Udvarnoki Béla ismét teljes erejét a misszió javára és az újjászervezésére fordítja. Nevezetes füzete (Kik a baptisták?) Nagyváradon, 1946-ban kerül ki a sajtó alól és sikerült Magyarországon is terjeszteni.

Udvarnoki Béla másodszor is egy amerikai misszionáriusnővel házasodott. 1947-ben kitelepültek az Egyesült Államokba, ahol a férj szintén szorgalmasan dolgozott. Minden magyar, aki bármi okkal elvetődött szülőhazájából, vagy hitéért zaklatták, mindig számíthatott a támogatására.

Dr. Udvarnoki Béla porai Észak-Karolinában (USA) nyugszanak.

DR. TRESÁNSZKY VILMOS (1901-1955)

Baptista hívő családban, kilenc gyermek között ő volt a középső. Diósgyőrben, 1901. május 13-án született. Korán jutott félárvaságra. Az egykor oly hírneves nehézipari vállalatnál, a diósgyőri vasgyárban dolgozott az édesapja, akit korán elragadott a halál. 14 éves korától a fiú is ugyanott kezdett dolgozni.

17 évesen döntött és Varga Sándor, ottani prédikátor baptizálta. A családból két fiú is a szent szolgálat mellett döntött. Tivadar nevű testvére Amerikában lett prédikátor, és Vilmos a budapesti teológiai szeminárium után követte. 1924-től hat évig tanult Amerikában és tudományos fokozatot ért el. Benyújtotta a disszertációját Pennsylvaniában és azonnal hazautazott. A diplomáját két évvel később, postán küldték utána.

Első szolgálati helye Ócsán volt, ahonnan előbb a pestszentlőrinci (1948), majd a kiscei gyülekezet hívta meg (1949). A teológiai szemináriumban 1941 óta tanított. Házasságát 1942-ben kötötte Udvarnoki Erzsébettel. Felesége csengő hangú, igen jó szoprán szólista volt. A szolgálata örömet és ünnepélyes fényt adott a konferenciákon és a gyülekezetekben. Apósát, az alapító kiscei prédikátort nagyon szerette, tisztelte. Amikor apósa után a teológia küszöbéhez érkezett, meghatódott, mint Mózes a csipkebokor előtt: "Méltatlanságot, a csodálatos isteni kegyelem kiáradását éreztem, sarumát levéve..." - emlékezett később a diákjai előtt élete nagy napjára.

Dr. Tresánszky Vilmos lelkipásztori módszere volt, hogy mély empátiával és barátságos, testvéri modorával nyerjen embereket Jézus Krisztusnak. Soha sem vitatkozott senkivel. A heveskedőket türelmesen hallgatta, amíg rájöttek, hogy mindent lerohanó retorikájukkal nála sokra nem mehetnek. Meghívta lakására vitapartnerét egy kávéra, ahol meghitt körben, a felesége társaságában, talán egy kedves ének és zongoraszó kíséretében időztek kellemesen. A teológiai "tanár úr" időt szakított ilyen beszélgetésekre a diákjaival is. A békés időöltés különösen akkor zárult imádsággal, amikor a diák összetörten panaszkodott tanárának. Legyen bármilyen a problémája, ő még súlyosabb "vizsgákra" készítette elő. "Ilyenkor majd le a térdekre testvér! Meglátja, nem hagyja el az ÚR az övét!"

Másutt már ismertetett egyháztörténelmi írása mellett - amit főművének tekinthetünk - kisebb, nagyobb hitbuzgalmi írásokat is készített.: Az áldozat az Írás tükrében (1936). Krisztus személyisége (1937). Ezt a füzetét a világhírű New York-i

(Riverside Church) tudós lelkipásztora DR. Harry E. Fosdick hatására (A Mester jelleme) írta. Magyarországon úgy tudják, hogy az amerikai professzor liberális teológus volt, mégis a hittudós írásai hozzájárultak a második világháború utáni ébredéséhez a református egyházban. Írásait sorozatban fordította magyarra Victor János.

Tresánszky Vilmos nagyon váratlanul, 54 éves korában hunyt el szívroham következtében. Életrajzát unokahúga, Udvarnoki Erzsébet írta meg (Szolgatárs, 1998. év végi szám, 22. old.). A prédikátor földi maradványai a kispesti temetőben nyugsznak.

BARANYAY MIHÁLY (1888-1980)

Budapesten, 1888. szeptember 20-án született. A Budapest, VIII. Hunyadi utcai gyülekezetet látogatta. Megtérésében és a bibliai keresztség kiszolgáltatásában eszköz Udvarnoki András volt. Baranyay Mihály akkor 19-ik évében járt. Miután elhivatottságáról megbizonyosodott budapesti szemináriumi tanulását a legjobb hírű "déli baptista" szemináriumban folytatta, akkor már házas és családos emberként. Az első világháború kitörése miatt angliai tanulmányát félbe kellett szakítania.

Tresánszky Vilmos hirtelen halálával elárvult a kispesti gyülekezet, - olvashatjuk az egyik forrásban - ezért Baranyay Mihály vette át a gyülekezet felügyeletét és vállalkozott arra, hogy felkészítse a testvériséget egy új prédikátor meghívására.

Ő is sokat dolgozott az egész országban, mint utazó titkár. Tanított a teológián, mint Udvarnoki Béla utóda. Az intézmény vezetője volt. Már idős ember volt, amikor a kispesti gyülekezetben kezdett tevékenykedni. Halála után, születésének századik évfordulójára az egyház emlékkötet adott ki. (A bővelkedő kegyelem tanúja. Budapest, 1988).

UDVARNOKI ANDRÁS (1902-1984)

A gyülekezet alapítójának családi köréhez tartozott. Budapesten, 1902. október 15-én született. 15 éves korában állt be önként Jézus Krisztus ifjú seregébe. Az édesapja baptizálta 1917 pünkösdjén. Nem készült lelkésznek, inkább a zene és a technika érdekelte. Azért szívesen segített az édesapjának a lelkiek szolgálatában. A húszas években megvásárolt Tahi ifjúsági táborban évente nagy örömet szerzett a jelenlévőknek a szavaival és a zenéjével.

1956 júniusában hívták Kiszepstre lelkipásztornak. Már betöltötte ezt a tisztelet Pécelen és Kiskőrösön. Mielőtt a gyülekezeti munkájáról bármit leírhatnánk tudomásul kell vennünk egy mélységesen alázatos és ugyanakkor alig teljesíthető nézetét. Egyáltalán nem helyeselte, ha bárkinek a szolgálatát emberek méltatják. A kezünkben lévő füzet egyik szerzője felkérte adatszolgáltatásra 1963-ban, amikor nyugdíjba vonult. A válaszra talán fél évet is várakozott, de abban önmagáról egyetlen sort sem írt. Azt viszont leírta, hogy a "históriai aberrációknak nem engedve, tartózkodását 1Kor 3:5-tel indokolja: "Hát ki az az Apollós, és ki az a Pál? Szolgák csupán." Sokan vallják a mai napig a gyülekezetekben ezt a nézetet. "A felséges Istent tisztelik történetírónak", hiszen ő ismer mindenkit a legjobban. Válaszában Udvarnoki András helyteleníti a "frissen megörökített", csak "versengéseket támasztó remineszcenciák" szerkesztését és kultuszát. Az iránta és

nézete iránt érzett tiszteletünk lefogja a kezünket és fékezi a róla szóló emlékeink részletezését.

Udvarnoki András, az alapító fia, évek óta tartó krónikus betegséggel utazott Amerikába gyermekei egyikéhez, ahol hirtelen lezárult élete pályája. 1984. december 26-ikán hunyt el. Teteme nem került haza az Egyesült Államokból.

DR. NAGY JÓZSEF (1915-1985)

A dunántúli Cecén született, 1915. május 14-én. Szülei hívő emberek voltak, édesapja szabómester volt. Öt gyermeke közül József volt a harmadik. Újpesten, 1934-ben vette föl a hitvalló keresztséget. A második világháború után, 1947-ben nyert lelkipásztori felavatást Pécelen. Egyházi pályáján gyorsan haladt: 1938-ban teológiai tanár, később egyházelnök, alelnök és több más fontos tisztség birtokosa. Ő volt a Békehírnök szerkesztője is egy jó ideig.

Az előttünk járó nemzedék közösségi életében bevált módszer volt, hogy a fiatalság vezetői, szervezői munkáját gyakorló pályának tekintették a későbbi magasabb szintű vezetőségi munkához. Nagy József fiatalságától részt vett az ifjúsági szolgálatban, ő volt tehát a leendő vezetőség nagy reménysége. Jó hangja, stílusa, nyílt, barátságos jelleme szinte predesztinálták a közösség vezetői pozícióira. Mire azonban eljutott arra a szintre, az egyházügyi hatóság küzdőtérre változtatta az egyházak vezetőinek mindennapjait. Nagy József egészségét elég korán aláásta ez a mesterségesen zavaros körülmény. És az ő életében nem következett be a változás. Az utókor azt az idegtépő feszültséget soha nem ismeri meg (Ne is ismerje meg soha!), amivel a hozzá hasonló beosztású ember szinte minden órában szembesült.

1963-tól 1979-ig kistérségi prédikátor, de folytatta teológiai munkásságát azután is. Dogmatikából doktori címet szerzett. Az elfoglaltságai ellenére a gyülekezet igazi lelki atyja volt. Hűségesen látogatta a testvériséget. Ebben kiváló segítőtársa volt felesége (szül.: Pannonhalmi Kamilla). Utódával - aki történetesen a szemináriumban egyik diákja volt - példaadó és kölcsönös szeretetben, tiszteletben együttműködött. A gyülekezetben mindenkivel törődött.

Bár szolgálati éveiben az Állami Egyházügyi Hivatal a lelkészeknek szinte minden mozdulását külön engedélyekhez kötötte, elég sok írás jelent meg Nagy József tollából. A második világháború után felesége vezetésével működött a Család Könyvesbolt (Váci út 170.). Férje ugyanakkor a Váci út 89. alatt működő iskolában tanított. A könyvesbolt keresztyén szellemű könyveket árult, de vállalt bizományi terjesztést, amelyek között volt Tildy Zoltán református lelkész könyve is (Árva Péter bossúja). Nagy Józsefék személyes ismerősei voltak a későbbi köztársasági elnöknek.

A két világháború között köteles hitoktatás tankönyveit részben, vagy egészben Nagy József írta. A pedagógia tárgyköréből is sokat merített. Bátorította a hívő családokat Krisztus követésére. Írásai elsősorban ezekre a témákra mutatnak.

1985. február 12-én tüdőembólia végzett Nagy József megfáradt testével. Sírja az újpesti köztemetőben található.

SZEBENI OLIVÉR (1928 -)

Budapesten, 1928. november 13-án, iparos családban született. Édesanyja ágán több generációs baptista. Már öt évesen járt vele a pesterzsébeti gyülekezetbe, ahol elfogadta Jézus Krisztust. 1947. február 2-ikán Bretz Emil baptizálta, éppen abban az évben, amikor befejezte a középiskolát. Budapesten tanult a szemináriumban és egyetemi előadásokat látogatott. Megtérése óta nagyon szerette a Szentírást és a hozzá fűződő ismereteket. Folytatta tehát tanulmányait Svájcban és azt floridai (USA) távoktatási program teljesítésével abszolválta. Akkor már koros ember volt. Isten kegyelmének köszönhető, hogy a több, mint harminc év előtt már kérvényezett vizsgáját idegen nyelven, sikeresen letehetette. Még évtizeddel a lelkészi nyugdíjaztatása után, hanyatló egészséggel is készségesen vállalt oktatói szolgáltatásokat, előadásokat, amelyekre különösen a millenniumi évben sok alkalma nyílt templomokban és művelődési intézményekben.

A kispesti gyülekezet 1979 novemberében hívta meg a lelkészi szolgálatra, amit 1988 végéig, nyugdíjba vonulásáig betöltött. Ő is tevékenykedett úgynevezett "közegyházi" munkába. Fő tevékenysége azonban az egyháztörténelmi kutatás volt, magyarul és idegen nyelveken, 1951-től, folyamatosan a mai napig. Teológiai tanárként alakította ki az egyháztörténet oktatásának rendszerét és tananyagát, amely - kisebb változtatásokkal - a mai napig működik (egyetemes, anabaptista, hazai és külföldi baptista történelem, kortörténelem). Ezen kívül bibliai jellegű tudománnyal is foglalkozott (pl. szövegismeret, bibliai archeológia, földrajz).

LOVAS ANDRÁS (1946 -)

Budapesten született. Szüleivel az újpesti gyülekezetet látogatta. 1964. április 12-én Vass Ferenc részesítette hite vallomására bibliai keresztségben. A szeminárium elvégzése után Kisvárdán, majd Kiskunhalason volt lekipásztor. 1984-től a lelkészcsere-program keretében négy éven át volt amerikai magyar hívők prédikátora. Hazatérése és kispesti meghívása után, gyakorlatilag még elődje tényleges nyugdíjaztatása előtt kezdte meg szolgálatát a gyülekezetben. Amerikából hazatérve családjával nem volt lakása. Miután már elkészült az új szolgálati lakás Kispesten, Szebeni Olivér pedig saját tulajdonú lakással rendelkezett, lehetséges volt tehát Lovasék beköltözése.

1989-ben az Európai Baptista Szövetség (EBF) Budapesten tartotta konferenciáját, amelyen Billy Graham evangélizált. Graham evangélizációs társasága (BGEA, Minneapolis, MN) hónapokig tartott irodát Budapesten. Nyelvismerete után Lovas András ennek egyik munkatársa volt. Kispesti lelkészként más evangélizáló és missziós vállalkozásokban is szívesen közreműködött, amíg szolgálata tartott (1993. márciusig).

PÁTKAI BÉLA (1947-)

A jelenlegi kispesti lekipásztor Ócsán, 1947. augusztus 10-én született olyan családban, ahol már több nemzedék szolgálja Isten dicsőségét. Teológiai szemináriumot Budapesten végzett. Előzőleg prédikátor volt Bonyhádon és Nyíregyházán.

1989-ben került hozzánk az Élet Szava (Word of Life) felekezetközi ifjúsági mozgalom. 1989 őszén, Tóalmáson ingatlant béreltek és megkezdtek nyári

kedvezményes ifjúsági táborozásaikat, a többi évszakban pedig bibliai tanfolyamaikat. Pátkai Bélát fontos feladattal bízták meg.

Napjaink kispesti lelkipásztora 1993-ban kapta meghívását és a tóalmási munkából Kispestre került. Azóta betöltött közegyházi tisztsége 2000-ig országos missziói titkár. Foglalkozott a határon belüli és azon túli magyar anyanyelvű baptisták ügyeivel, elősegítette újra szerveződő munkájukat, különösen Kárpátalján.

ÖNKÉNTES SEGÍTŐK A GYÜLEKEZETBEN

Egy intézmény tartós működtetésében számos munkatárs segítkezik. A lelkeszi munka mellett szükség van tevékeny, segítőkész férfiakra és nőkre a legkülönbélebb feladatok ellátásához. Lelkiismeretes segítők kellene a szellemi tartalom optimális szintentartásától az épület rendeltetésszerű fenntartásáig. A munkatársak feladataik ellátását Isten szolgálatának tekintik, amit ellenszolgáltatás nélkül végeznek. Nagyon sok ilyen munkaterület adódott az énekkar és a zenei tevékenység működtetéséhez, a vasárnapi iskolához és az ifjúsági munkához. A közösség elnevezését követve "gyülekezeti véneket" (presbitereket) és diakónusokat kell említenünk, akik a prédikátorok állandó helyettesei, tanácsadói és a gyülekezeti vagyion kezelői voltak. Az ügyrenddel járó feladatokat - Kispesten talán még inkább, mint bárhol másutt - ezek az önkéntes segítők látják el a mai napig kifogástalanul és mintaszerűen.

Csörgő Bálint (1865- 1942) tahitófaluai földműves a XIX. század végén a "magyar szekció" egyik frontembere volt. Csopják Attila mellett, mint a kispesti "gyülekezet vénje" igen sok megtérő hitvallónak szolgáltatta ki a bibliai keresztséget (baptizmát). Az első, 25 éves jubileumi ünnepségen Csopják Attila méltatta a gyülekezet első tagjait és Csörgő Bálint úttörő munkáját.

Orosz István (1874-1936) sok oldalú, tehetséges erdélyi férfi, aki Csopják Piroskával kötött házassága (1900) után énekkarokat szervezett, értékes írásbeli munkát végzett és igehirdetései nevezetesen voltak Amerikába településéig (1908). Cleveland (OH)-ban, 1915. és 1920. között a kitelepült magyar baptista igehirdetőket készítette föl a szent szolgálatra. Az első világháború után visszatért Magyarországra és nagy része volt a közösség két ága között az egyeztetési tárgyalásokban, majd a gyülekezetek szövetsége kialakításában.

Jámbor Lajos (1893-1943). Apósa, Csopják Attila mellett végzett gyülekezeti és lelkigondozói munkát. Személyesen felkereste az ország távoli szögleteiben a magánosan élő hívő embereket. Csopják Attila irányította képzőművészi pályára. Művészetét a templomi freskó-festés jellemezte, bár sajtótermékeinkben is megjelentek ábrázolásai. A Békehírnök leírja, hogy 1903-ban, az imaház orgonakarzatának kialakításáig, a szószék mögötti falon látható volt a 42-ik és a 148-ik zsoltár gondolatait tükröző festménye. Magas, nyitott égbolt alatti hegyek-halmok által tagolt mediterrán tájon át szelíd folyócskánál szomjas szarvasok találnak tiszta vizet. Abban az évtizedben Jámbor Lajost az új, budapesti teológiai szeminárium munkájának irányítására rendelt teológiai bizottságba választották. Prédikátoraink képzését mindig kitüntető érdeklődése kísérte a roppant távolság ellenére.

Amerikába települése (1923) után egyre többre értékelték a művészetét. Egy chicagó-i metodista templomban egyik virágcsendéletére találtak rá. Virginiában, 1928-ban lefestette az első világháború után hazánk iránt megértést és jóindulatot tápláló angol főnemes, Lord Rothermere portréját, amiről a Pesti Hírlap tájékoztatta a magyar olvasókat. A freskók nagy része az előregeedett épületek falairól eltűnt ugyan, de az ő jó hírneve annál kevésbé kopott meg. A naptárunkban az évezred végén dr. Somogyi Barnabás adta közre Jézus Krisztus születéséről festett képét.

Oláh Sándor (1892-1985) gyülekezeti vén (presbiter), aki szülőföldjéről, Hajdúböszörményből költözött Pestlőrincbe, 1914 nyarán. Iparos embernek tartjuk, mivel Csopják Attila által alapított Hazai Fémlemez Rt. részvénytársaságnál tanulta a lakatos mesterséget. Nemcsak a lelki természetű munkát végezte áldásosan, nagyon sokat dolgozott a gyülekezetben fizikailag is. A nyolcvanas évek végéig több évtizeden át az általa készített fémkeretes ablakok működtek. Akkor kapta az épület a mai kialakítást. Mivel a gyülekezet vezetésében is nagy tapasztalatot tanúsított, 1935-ben felavatták a szolgálatra. Sok prédikátor mellett munkálkodott, mindenki meglegésére magas koráig példás hűséggel.

Szaniszló Tibor polgári foglalkozása diplomás mérnök volt. A gyülekezet presbiterré választotta és három helyi prédikátor - Udvarnoki András, Nagy József és Szebeni Olivér - idejében állt a közösség élén. Három évtizeden át vezette az ifjúsági munkát. Sok oldalú érdeklődését mutatja, hogy nem csupán gépészeti dolgokban volt jártassága, szerette az irodalmat és a költészetet, zenével is foglalkozott, nem hiányzott az énekkarból sem; olyan gyülekezeti munka nem létezett, ahol ne vállalta volna a főszerepet, ereje fogytaig. Ő volt az első "gyülekezeti vezető", vagyis az előljárási első embere és a prédikátorok belső tanácsadója. Mindezzel meghatározóan járult hozzá a gyülekezet szellemi arculatának formálásához.

Folytathatjuk a "a szószéken és az Úr asztalánál", helytálló önkéntes segítők felsorolását, igehirdetőket, csoportok vezetőit és bármilyen más úton szolgálókat. Jutalmukat Istentől kapják. Adósnak érezzük magunkat irántuk. Tiszteletünket leróhattuk volna talán többször is, amíg tartott földi életük.

Harsányi (Dobner) Ferenc (1907-1991) "gyülekezeti vén" Hortulányi Gedeonnal együtt tevékenykedett a gyülekezeti ének- és zenekar szervezésében. 1942-ben kettőjük érdeme az épület átalakításával megvalósított szimmetria a nagyteremben (a templom hajójában). Függőleges vasoszlopok alkalmazása a klasszikusan kialakított oszlopfővel, a karzatok ornamentikája Harsányi Ferenc ízlését dicséri. Kivételes alkalmazás a hazai baptista imaházakban. A középre helyezett szószék és baptisztérium felé lejtősen kiképzett padlószint Udvarnoki Béla kérése volt. A telekhatár-módosítás előtti beosztás két kisebb helyiséget és egy átjárást tett lehetővé, a nagyterem mellett nyitott ifjúsági kisterembe. Mindkét orgonakarzat alatti helyiség a keresztelések idején a két nem elkülönített öltözője volt. A telekhatár-módosítás előtti kisteremben helyezték el ideiglenesen a gyülekezet könyvtárát, iratait, használaton kívüli hangszereit és régebbi úrvacsorakészletét. Ez utóbbit Nagy József lelkészi szolgálati idejében amerikai hittestvérek ajándékaiként cserélte ki a gyülekezet.

Harsányi Ferenc járt Nagy-Britanniában, megnézte C. H. Spurgeon (1834-1892) világhírű igehirdető, "a prédikátorok fejedelme" templomát (Tabernacle) és itthon beszámolt tapasztalatairól. Meglepődött attól a társadalmi megbecsüléstől,

ami hazai szemléletünktől eltérően piederstálra emeli ott a szabadegyházi csoporthoz tartozó baptista hívőket országszerte.

Harsányi Attila (1936-1990) építész készítette el az idő során rendkívül lepusztult épület renoválását. Huszonöt évi eredménytelen kérvényezésre bonyolult körülményeskedéssel, 1987-ben egyezett bele a fővárosi egyházügyi főtítkárr (köteles előzetes elvi engedély a műszaki osztály építkezési engedélyéhez). A terv a telek egy részét átengedte a városnak. Cserébe és részbeni megtérítésért néhány négyzetméterrel több területet kapott a József Attila utcában, két szolgálati lakást kialakítására. A mindenkor kispesti prédikátornak szolgálati lakást és egy másikat az Állami Egyházügyi Hivatal által előírt fővárosi lakásvagyon fejlesztésére. Az ingatlan tulajdona 1/36-od részben a Csopják családé volt, amiről a család tagjai lemondtak. Csakhogy egy híján mind külföldön tartózkodtak. A lemondás Ausztráliától Amerikáig közjegyzővel hitelesített nyilatkozatok beszerzése után vált lehetővé az "előzetes elvi engedély" és a műszaki engedély megszerzése. Ez mind meg kellett előznie az építkezést. A tervezés mellett hallatlanul sok időt igénylő utánjárások, levelezések teljesítése után, 1987-ben szinte az engedélyezést követő napon, megkezdődött az érdemi munka a gyülekezet saját költségén és kivitelezésében. Harsányi Attila ezekben a hónapokban az újpesti gyülekezetbe ment át. A műszaki irányításban egy ideig részt bírt venni, de egy tragikus gépkocsibaleset során, 54 éves korában elhunyt. Szaniszló Tibor gyülekezeti vén (senior, presbiter) és családja részt vett a kivitelezés irányításában, az építőanyag beszerzésében a munkások étkeztetésében.

A keresztelő medence, amely a fehér ruhás hitvalló teljes vízbemerüléséhez a bibliai kiszolgáltatás formáját lehetővé teszi, Harsányi Attila nézete szerint, nyerjen kiemelt építészeti szerepet. Ezért jóvá hagyta az elhelyezését a terem szimmetria-tengelyében és nyitottá alakította át a bemelegítő medencét. A baptisztérium környéke, jelenleg látható díszítését Pannonhalmi Zsuzsanna kerámikus művész készítette. Munkáját 1991-ben ajándékozta a gyülekezetnek.

A mai vezetőség élére választotta a gyülekezet Gerő Zoltán és Kovács Pál előljárásági tagokat, akik 1992-ben ünnepélyes felavatás által lettek presbiterekké.

A KISPESTI "SION UDVAR"

A budapesti hívő közösség két helyen alkalmazta ezt a bibliai eredetű kifejezést. A szó Izrael korai történelméből származik a Jeruzsálemet alkotó és csak Dávid király idejében elfoglalt dombok egyikére (Cion) vonatkozik. Átvitt értelemben a teljes ószövetségi kultusz, sőt a legújabb korban Izrael Állam egésze értendő ezen. Az igen széles értelemben használt és alkalmazott kifejezés tehát az újszövetségi "Sion népére" is vonatkoztatható.

Két "Sion udvar" létezett, mindkettő Udvarnoki András (1865-1945) égisze alatt: A VIII. kerületi Nap u. 40. lakóközösségben ismertebb. A kispesti „Sion udvar” udvar helyileg az egykori Hoffer-gyár előtti villamos kanyarulatában, a régi Nefelejcs és Jázmin utcák sarkán, azaz Nefelejcs utca 49 alatt volt. A telket Csopják Attila családja vásárolta, majd az udvarban, L-alakú építményt hoztak létre 12 "lakó" (családok és magánosok) talált abban otthonra. Az udvaron - volt idő -, hogy 28 gyermek játszadozott. Egy műhelyt is nyitottak, ahol manufaktúrális eszközökkel szőttek és termékeik eladásával enyhítették a húszas évek általános és nagy nyomorát.

A kispesti „Sion udvar” udvar kedvezményezettjeit Szász Istvánné (Csopják Hajnalka) választotta ki. Ő jelölte ki azt a munkát, amiből esetleg a lakás bérletét fizethették, - ha egyáltalán bírták. Csopják Attila változatlanul áldozatos szívvel támogatta az ott lakó családokat. Akkor a tüdővész a lakosságot java korában tizedelő népbetegség volt. Az esetleg megbetegedett lakók orvosi kezeléséhez a saját pénzéből járult hozzá Csopják Attila.

Fodor Énokné (Stefura Ida) szegénységben élt, családja és szülei eltartója, az egyetlen kereső, amikor váratlanul megbetegedett a "Sion udvar" segítségével vidéken üdülhetett, ami visszanyerte egészségét.

A gondozottak javára ezen kívül még sokféle úton-módon áldoztak a 15 gyermeket felnevelő Csopjákék a kispesti gyülekezettel tagjaival. Kispeszt város egykori vezetősége azzal méltatta szociális áldozatkészségüket, hogy 1934-ben Csopják Attilának kiemelt helyen adományozott sírhelyet.

A "Sion udvar" megvásárlását egy új Nap utcai imaház felépítésére adott amerikai kölcsön tette lehetővé. Amikor a két világháború közötti gazdasági viszonyok némileg konszolidálódtak, az ingatlant eladták, és a értékét a Nap utcában egy központi célokat szolgáló jelentősebb épülethez használták föl.

A kispesti gyülekezet segítőkészségét mindössze egyetlen példán szemléltetjük, záradéku. Dr. Dobos Károly józsefvárosi református lelkész a hazai "lepramisszió" keretében kézi munkával kötött gyógyászati segédeszközöket készített sok száz példányban, hogy távol-keleti felhasználásra juttassa. Ebben a kispesti asszonyok évtizedek óta vesznek részt. Az énekkar egyik szólistája, Tóth Gyuláné (Kovács Lídia) koordinálta ezt a diakoniai munkát.

SZEMELVÉNYEK, VISSZAEMLEKEZÉSEK

Február 2-án volt 100 esztendeje annak, hogy Kispeszen kezdetét vette a Baptista Misszió. Répay György Gyula testvér 1900 ban költözött Budapestről Kispesztre az akkor 16.000 lakost számláló kisközségbe. Nem tudott belenyugodni abba, hogy ebben a községben még nincsenek hívők. Sokáig járt a budapesti (Hunyagi utcai) gyülekezet vezetőihez és kérte őket, hogy jöjjenek ki evangélizálni. Répay testvér kibérelte saját költségén az akkori „színház” helyiségét, majd meghívókat nyomtatott, melyben a község minden lakóját meghívta egy „evangéliumi ünnepélyre.”

A „Képek a magyarországi baptista misszió történetéből” című művében 1928-ban, Csopják Attila könyvében így örökítette meg a kispesti baptista misszió indulásának történetét:

BUZGÓSÁGBÓL FAKADÓ ÁLDÁS-írásában

„ Egy szabóiparos elköltözött Budapestről (Répay György Gyula) a szomszéd határban fekvő Kispeszt községbe. Ez a szabó baptista volt és így nem tudott megnyugodni abban, hogy a tizenhatezer lelket számláló községben nincsen keresztyén gyülekezet. Még a katolikusoknak is csak egy legfeljebb kétszáz lelket befogadó kápolnájuk volt.

A szabó zaklatni kezdte a budapesti második gyülekezetet, hogy csináljanak valamit. A nógatásnak eredménye lett, a budapesti gyülekezet vénei kibérelték egy estére a kispesti színházat, és ugyancsak béreltek hosszabb időre más helyiséget is,

amelybe vagy százhusz ember fért. Egy katolikus ünnepi napon előadást tartottak a színházban. Az énekkar énekelt, ifjak, lányok szavaltak és a prédikátorok beszédet mondtak. Sok férfi és nő volt jelen, akik ilyet még soha nem hallottak. Az előadás végén közhírré adták, hogy az Árpád és a Sárkány utca sarkán lévő teremben, minden vasárnap és szerdai napon bibliai előadás tartatik, amelyen bárki megjelenhetik.

A budapesti gyülekezet átengedett több széket, mert a terem ki volt bérelve, de azt fel is kellett szerelni, ezeket oda kellett szállítani, de fuvaros ingyen nem viszi, pénz pedig nincsen. Néhány fivér és nővér kerített tehát egy nagyobb négykerekű talyigát, reá rakták a padokat és székeket és átkötözve azokat húzták és tolták Kispest felé. Február volt. Az országút egy jókora hosszú vonalon kövezett, azontúl azonban csak kavicsozott út volt, sáros, gödrös, egyenetlen. Mikor ideértek a prédikátorok és énekesek, egyszerre ripp-ropp eltört az egyik kerék, benne rekedtek a sárban. Gondolkodtak, okoskodtak, hogy lehetne segíteni? Budapest és Kispest között lakatlan helyen voltak. Valami doronggal megerősítették a törött kereket, és mentek tovább lassan, de mégis gyorsabban a csigánál. A háta kiizzadtak, a homlokokra kiült a verejték, a kézizmok kifáradtak míg végre szerencsésen a hely színére értek.

Az első szerdai napon telve volt a terem, és két hónap múlva tizenkét egyént lehetett alámeríteni hitének vallomása után. Csakhamar felállításra került a vasárnapi iskola is. Budapestről jártak át vasárnapi tanítók, igehírdetők és énekesek. Akkoriban vasárnap még egy baptista sem akart utazni vonaton, vagy közúti kocsin, ígyhát gyalog tették meg a nagy utat, oda-vissza 14-16 kilométert. Most is emlékezetem elé tűnik az a leányka, aki majdnem minden vasárnap kigyalogolt, buzgalmának jutalmául lehet talán tulajdonítani, hogy ma hat szép lánya van és mind hívő, ezek nem gyalognak annyit, különösen a legidősebb nem, mert a férje autómobilhoz gazda. Hm, hm! Ha a nagy gyaloglók közül némelyek már e földön autómobilhoz jutnak, akkor bizonyos hogy ti fáradozó, izzadó evangéliumi gyaloglók ott ama dicső honban arany szárnyakat kaptok! Kispesten nőtt a gyülekezet, előfordult a rossz is, a jó is, de most két gyülekezetben hirdetik az evangéliumot, a nagyobb gyülekezet 900 egyént tud befogadni, 60 tagú énekkara, fúvós-vonós zenekara van.

Nem baj tehát, ha másutt is eltörik a talyiga kereke, a buzgóság ki tudja rántani a sárból a szekeret és a verejtékből gyöngyök teremnek.”

Istennek legyen hála, hogy a nagy buzgóság kirántotta a kereket a sárból és ettől kezdve rendszeres összejövetelel alkalmak voltak Kispesten. A gyülekezetben a Hunyady utcai vezető testvérek hirdették az ígét. A lelkipásztori szolgálatot pedig id. Udvarnoki András testvér látta el. A kispesti misszió elindítója -a fentiek is ezt bizonyítják- kétségtelen Répay György Gyula testvér volt, aki emlékirataiban a következőket írja:

„Ifjúságom idején gyülekezetünk a budapesti gyülekezetnek csak egy állomása volt, s így minden adakozás ott lett elkönyvelve. Ezek folytán természetes, hogy az adakozás nyomait Kispesten hiába keresik. De Csörgő testvér - ki még él - tudná tanúsítani, hogy minden hónapban a misszióra pontosan beszolgáltattam 10 koronást aranyra beváltva. Ezen kívül 6 esztendőn keresztül a magam bérelte imaházért 80 forintot fizettem. Az imatermet és utcát magam takarítottam s az egész télen keresztül többnyire saját fámmal volt fűtve. A lakásom mindenki előtt nyitva volt, úgyszólván egy melegedő szoba volt bárki részére. A prédikátor testvérek jól érezték magukat nálam, ott készültek elő prédikációjukhoz. Mindezek

valódiságát tanúsítani tudja Udvarnoki András testvér és Csörgő Bálint testvér de tanúbizonyságom az Úr is, akiben én hiszek.”

Elég egy mondatot említeni arranézve, hogy a baptista misszió milyen óriási tempóban fejlődött. Répay testvér így emlékezik: „ Az újjászületett hívők úgyszólván elszaporodtak, hogy a világi egyház papjai nagyon megrémültek: **mi lesz, ha az egész ország baptistává válik?**” Testvéreink minden lehetséges módon igyekeztek megszólítani az akkori lakosságot, ezért készítettek szórólapokat is, melyek érthető módon szólítottak fel a hívő, bibliás életre. Nézzünk egy ilyen példát, mely a mozibajárás veszélyére hívja fel a figyelmet. Ugyanakkor arra is, hogy a Biblia üzenete képes megváltoztatni a családok életét!!

A MOZI GYÜMÖLCSE

- Fogják meg! Fogják meg! Ziháló mellel, piros arccal és az izgalomtól remegő ajakkal szalad az utcán egy idősebb asszony és kiált állandóan: Fogják meg!

Az utcán járókelők egy fiatalember szaladó alkakját pillantják meg, aki éppen most tűnt el az egyik mellékutcában. Néhány jó lábú gyalogjáró és kerékpáros utána eredt és csakhamar elfogták. Erős markok szorítják a szőkevény karját és vezetik vissza a lihegő és izgalomtól remegő idős asszonyhoz. Egy-két pillanat alatt nagy csődület keletkezett és az emberek egymástól kérdezzétek: Mi történt? Szerencsétlenség? Lopás, támadás vagy éppen gyilkosság? A tömeg közben folyvást nagyobbodott, míg egyszerre csak - mielőtt oda értem volna- apadni kezdett. A csoport úgy oszladozott, mintha egy hatalmas ököl szétseperzte volna őket - és amilyen hamar felemelkedett, olyan hamar el is oszlott.

-Mi történt? Kérdeztem a két-három embertől, aki még magnak maradt vissza a nagy tömegeből.

- Jelentéktelen eset, - válaszolta az illető lekicsinylő mosollyal.

Az asszonynak a fia moziba akart menni és pénzt lopott anyjától. Odapillantottam, ahol az izgalomtól még mindig remegő asszony állt, mellette egy halványarcú ifjú. Az ifjú 16-17 éves lehetett és lesütött szemekkel, elhanyagolt ruhában, szótlanul hallgatta anyjának szidalmait. Az asszony éppen ebben a pillanatban kapta ki fiának a kezéből a pénztárcáját és minden elgondolható csúfnévvél és szidalmakkal halmozta el gyermekét, úgy hogy az utca zengett a harsogó szavaktól. Talán a hangos szidalmakkal akarta valahogyan jóvátenni a szégyent, mely őt és a fiát érte? A járókelők azonban mintha saját magukat szégyelték volna.... az ablakok becsukódtak, a tömeg oszladozott és az izgalom elült. Mintha mindenki szégyelte volna azt a jelenetet, amely elárult egy tönkrement családi életet.

Az eseményt nem tudtam hamar elfelejteni. Csendesen az asszony és fia után haladtam és szerényen megszólítva, a következő beszélgetést folytattam vele:

A történetek után, mely az utcán ment végbe, valószínűleg nincs már a szívében semmi szeretet a fia iránt? Ah, uram, ne beszéljen nekem szeretetről, - ez nem tartozik ide! Szegény, beteges asszony vagyok, egy kis nyugdíjat kapok és ez a haszontalan fiú - dolgozni nem akar! - ellopja az utolsó filléremet, hogy moziba menjen Pedig egyikünknek sincs semmi enivalónk...

- Vajon a fiú mindig ilyen szívtelen volt? - Oh nem! Amikor fiatalabb volt, sok örömet szerzett nekem. Azt reméltem, hogy öreg koromban ő lesz a támaszom s íme, mi lett belőle!
- Kedves asszonyom! Amikor a fia még kicsiny volt, megtanította imádkozni?.... Imádkozott velem?

- Nem én! De minek is imádkozott volna?
- Hát az Isten ígését soha nem olvasta a fiával együtt? Nem törekedett fia szívébe istenfélelmet, engedelmességet és szeretetet plántálni?
- Nem. A mi házunkban nincs Biblia. Ezekről a jámbor dolgokról soha semmit sem hallottam. Mit használ nekem a sok jámborság, ha nincs pénzem sem enivalóm?! Az embernek egészségre és pénzre van szüksége, másra nem! Ha ezek megvolnának, akkor nem csináltam volna oly nagy lármát az utcán!

Lehangoltan és szomorúan hallgattam az asszonyt és hamarosan eltávoztam. Nem tudtam, hol kezdjem a munkát: az anya vagy gyermeke szívében? Nem hiábavaló itt minden jószándék? Vajon nem a pokol egy kis szikrája repült ilyen helyen az emberek közé? Oh, milyen szomorú, sajnálatraméltó állapot! Gyökértelen fákhoz hasonlítanak az ilyen emberek, kik elszáradnak és nyomorultan elvesznek.

Most tegyük fel a kérdést: Ilyen maradna az embereknek az élete akkor is, ha ismernék az Úr Jézust és Isten ígését olvasnák naponta?

Van egy szép és igaz ének:

„Amely házban nincs Biblia,
Ott sok a baj, sok a hiba...”

Van-e hajlékodon Biblia, kedves olvasóm? Olvasod-e naponta Isten szent ígését? Boldog leszel, ha ezt megteszed! Akkor szívedbe béke és hála, hajlékodon pedig öröm és megelégedés vesz tanyát!

E kis lapocska olvasóját tisztelettel és szeretettel meghívjuk

Istentiszteleteinkre

és evangéliumi előadásainkra,

Melyet Kispesten, Kisfaludy utca 24 szám alatti baptista kápolnában tartatnak, a következő időkben:

Vasárnap délelőtt fél tíz órakor istentisztelet,

Vasárnap délután öt órakor istentisztelet, karénnel,

Vasárnap este fél hét órakor ifjusági előadások, karének, zene, szavalatok

előadásával.

Szerdán este hét órakor istentisztelet.

Szeretettel kérjük Önt, látogasson meg és hozza magával hozzátartozóit is!

- Szórolap 1910-ből. -

Sajnos a sok eredményt megirigyelte a Sátán és követői. A korabeli megpróbáltatásokról, nehézségekről Meyer Henrik testvér az 1883-ban megjelenő „Wahrheitszeuge” lapban a következőket írja:

„Miután soká nem adtunk magunkról életjelt, annál inkább kötelességemnek tartom, hogy Isten országa barátjával tapasztalataink közül néhányat és az Úr köztünk végzett tetteit közöljem. Sokan, akik utolsó évi beszámolómat olvasták, valószínűleg emlékeznek még arra, hogy kedves testvéreink Budafokon egy német katolikus faluban 2 óra járásra Pesttől, az 1882. évben sok szenvedést kellett, hogy eltűrjenek, amennyiben gyakran saját házaikban és az utcán tetteleg bántalmazták, házaikat megrongálták, berendezésüket több esetben összetörték, elvitték és más

egyéb károkat okoztak nekik. Hasonló módon történt más községekben is, ahol szintén több mindenféle kárt okoztak nekik és többeket véresre vertek; több mint 15 testvért és testvérnőt piszkos börtönbe zártak, azután pedig 20-30 kilométerre kísérték őket a csendőrök. Így történt az 1883. évben is.

1883. február 1-én budafoki községben az előjárásának írásban bejelentettem, hogy a községben február 2-án délután $\frac{1}{2}$ 3-kor istentiszteletet fogok tartani. Február 2-án $\frac{1}{2}$ 1-kor feleségem kíséretében megérkeztem Budafokra. Velünk jött két testvér és egy testvérnő. Termünktől még körülbelül 20-30 lépés távolságra voltunk, mikor egy sereg asszony és fiatal suhanc az utunkat elzárta Mindent elkövettünk, hogy őket megnyugtassuk és kértük, hogy engedjenek tovább, de minden hiába. A testvérek eljöttek, hogy segítségünkre legyenek, hogy legalább az ő házukhoz elmenjünk, de az ellenség visszaverte őket s mindannyiunkat. Elkezdtek ököllel és botokkal ütni-verní imaházunktól mindig távolabbra. Néhány perc múlva már véresre voltunk verve, ruháink pedig elszakadtak. Az az út, amerre támadóink minket űztek, a község háza előtt vezetett el. Besietünk a község házára, abban a reményben, hogy védelmet találunk, és biztonságban leszünk. De a jegyző az egyetlen tisztviselő, aki látható volt, nem engedte meg, hogy ott tartózkodjunk, sem nem részesített védelemben, sőt ellenkezőleg durva rosszindulatú szavakkal kiűzött a folyton szaporodó és dühösségükben fokozódó tömeg közé. Kálváriánk még további $\frac{3}{4}$ óráig tartott, amíg több száz főnyire felszaporodott tömeg a 4000 lelket számláló hosszúfalun keresztül űzött és a faluhoz közel fekvő vasúti állomás épületében végre menedéket találtunk. A legveszedelmesebbek az erős, fiatal emberektől arcra és fejre adott bot- és kötélcsapások voltak. Kedves feleségem még ma is szenved ezektől heves fájdalmakat. Többször lerogytunk az ütések és lábrúgások alatt a sárba, úgyhogy a kimerültség miatt és hogy már életünk felől való reménységünk is kezdett minket lehagyni, s így inkább fekvé maradtunk volna. De ezt nem volt szabad. Tovább kellett menjünk, lökdöstek, rángattak, és hajunknál fogva húztak minket fel. Vértől és sártól elborítva egész testünk megdagadva rongyos ruhában érkeztünk késő este haza. Miután az állomáson menedéket találtunk, a tömeg visszatért az imaházhoz és újólá összetört mindent, amit találtak, s ami megmozgatható volt, elvitték. Testvéreinket azóta is megtámadták saját házukban és az utcán, a munkahelyükön gyalázták és megkárosították őket.

Július hónapban Lajos testvér Váczhartyánban az ottani református lelkész feljelentésére elfogták, bezárták, másnap tolonckocsin Újpestre onnan pedig 24 óra fogság után Pestre vitték. A lelkész úr és a rendelkezésre álló hatóság a kísérőjegyzőkönyvben úgy jelölték meg, mint egy veszedelmes betörőt. Úgy is kezelték, a rabszállító kocsin vitték tovább, két lovas rendőr kíséretében egyik fogháztól a másikig és miután 7 nap 7 éjjel közönséges betörőkkel egy szűk odúban együtt nyomorgott, akik körülbelül 40-en voltak ismét rabkocsin vitték a legközelebbi községig. Innen gyalog kellett tovább menjen, de a sok éhezéstől és túleröltetéstől oly beteg lett, hogy kocsin kellett őt lakhelyére, Dömsödre vinni.

Pesten csak akkor értesültünk ezekről, amikor néhány hét múlva meglátogatott minket. Lakhelyén neki és az ott lakó testvéreknek később és mai napig is még mostohább bánásmód jutott. Dömsödön október 25-én kedves testvéreinket, amikor imaórára gyűltek össze egy fegyveres csapat támadta meg. Mikor ezek a kaput betörték, és sarkaiból kiemelték, a szobaajtót szintén kiemelték és összetörték a jelenlévőket félholtra verték és taposták, majd az összetört berendezéssel együtt kidobták őket az udvarra. Egy 70 éves öreg testvérnőt ismételten, mint egy labdát felemelték, és a földre dobták.

Lajos testvért összeverték és összetörték, hogy csak mások segítségével bírt véresen összeroncsolt helyzetében felemelkedni és hazamenni. Heteken át feküdt ennek következtében betegen és még ma sem gyógyult fel teljesen. Ezek a támadások azóta többször megisméltődtek azzal a különbséggel, hogy az utóbbi időben nem botokkal verték őket, hanem inkább rugdosták, taposták és a szemüket paprikával (a bors egyik vörös fajtája) bedörzsölték. A hatóságok vonakodnak őket védelmükbe fogadni, sőt ellenkezőleg a vad tömeget segíti, úgyhogy a testvéreknek sem a házakba összegyülekezni, sem az utcán járni nem szabad. Mind a két községben Budafokon és Dömsödön az üldözés ugyan az 1883. évben volt a leghevesebb, de testvéreinknek más községekben is más hasonló üldözést kellett elszenvedniük. Sokakat közülük bezártak és zsúpkocsin elszállítottak, másoknak pedig a lelkész urak parancsára a csendőrök veszik el erőszakkal csecsemőiket, hogy a templomba megfecskenézzék őket, s így avatják őket a törvényes egyház tagjaivá. A szülőket ezután ezen erőszakos megfecskenezésért nem csak az illeték megfizetésére kötelezték, hanem mert csecsemőiket nem önként hozták, nagy összeg pénzbüntetésre ítélték. Egy anyát, aki vonakodott nem megfecskenézett csecsemője hulláját az evangélikus lelkésznek átengedni, ezen utóbbi parancsára két csendőr erőszakkal eltaszította a holttesttől, mire a lelkész elvégezte az egyházi temetési szertartást. Templomépítés és egyéb egyházi célokra testvéreinket Pesten kívül mindenütt kényszerítik sokkal nagyobb összeg adakozására, mint a rendes egyházi tagokat.

Gyomán a református lelkész feljelentésére Eiler testvért és engem istentisztelet-tartás miatt már több esetben törvénytelenül magas pénzbüntetésre, összesen 300 forint megfizetésére ítélték. Ezen községben október 25-én 5 lelket akartunk alámeríteni. Mivel tartottunk az akadályoktól, kora reggel kimentünk a vízhez jó távol a községtől. Már a víz partján álltunk keresztelő ruhában s én éppen beszédet tartottam a keresztelendőkhöz, amikor két csendőr zavart meg minket. Az alámerítés elmaradt, s minket beidéztek a szolgabíró úrhoz, ahol a református lelkész kívánságára ismét elítéltek minket: Eiler testvért 50, engem pedig 100 forint megfizetésére. Gyantán hasonlóképpen bántak el velünk. Szándékoztunk a községben alámerítést rendezni, de mielőtt odaértünk volna a csendőrök elfogtak és a község házára vittek bennünket. A lelkész úr követelésére legalább botbüntetést kellett volna elszenvednünk, de az ifjú tisztviselő nem mert többet megtenni, mint hogy ránk parancsolt, hogy a községet azonnal hagyjuk el. Oly sürgősen kiutasítottak, hogy még éhségünket sem csillapíthattuk le.

A testvérek azonban a keresztelendőekkel és másokkal együtt utánunk jöttek egy másik község határába, ahol azután az alámerítést nagy közönség jelenlétében végrehajtottuk.

De legyen elég az üldözésekből, úgysem tudjuk mind leírni. Nem is ez a legveszélyesebb, ami egy keresztyén gyülekezetet érheti, mert ennek is megvan a jó oldala. A jó magot ennek dacára elvetjük, és Isten adja rá az áldást. Erről többet írok majd legközelebb.”

Istennek legyen hála, Kipesten nem kellett ilyen sérelmeket elszenvedni elődeinknek. Az itt élő emberek: „nemesebb lelkűek voltak” (Ap.Csel. 17:11) és így szabadabban terjedhetett az evangélium, mint sok más helyen az országban. Ebben az időben Udvarnoki testvér vállalta a lelkipásztori szolgálat felelősségét. Hűséges munkásnak bizonyult, sokszor kijött velem az énekkar is, Tomi Lajos testvér vezetésével, mely vasárnap nem kis fáradtsággal járt együtt. Akkor ugyanis a hívők nem ültek járművekre, a vasárnap megszentelése miatt és így gyalogosan

közlekedtek. Mindezen fáradságok ellenére is szívesen misszióztak mert a szolgálatot a legszentebb hivatásuknak érezték.

Azáltal, hogy a Bibliát kézbe adták és az evangéliumot hirdették, Isten Szentlelke csodálatos munkát végzett az emberszívekben.

Néhány hónappal a lelkes kezdés után, 1900 húsvétján 12 fehérruhást merítettek alá a Hunyadi utcai medencében. Közöttük volt Szalai néni és Szalai Jozefin (Huszár Józsefné). Még ugyanennek az évnek az augusztusában ismét megmozdult a víz, amikor a két Pálinkás lány és édeanyjuk, Krajnyák Jolán és Répai Mariska testvérek bemejítésére került sor.

Különös áldást jelentett az, hogy az erzsébetfalvi és a kispesti „zarándok csapat” egymásra talált és elhatározták, hogy minden hó 3. vasárnapján hol egyik, hol másik településen együtt magasztalják az Urat, kéz a kézben a lélekmentés szolgálatában.

A Békehírnök 1900. évfolyam 106. oldalán tudósít Pamuk István testvér írásában, hogy milyen nagy volt a lelkesedés egy „ifjusági örömnapon.” Az ígét Baraki János testvér hirdette, majd verset mondtak: Rózsa János, Sallai János, Tóth Jolánka (7 éves) és Bán Rebeka (5 éves) De a kispestiek is kivették részüket a szolgálatokból. Répay Gyula testvér hirdette az ígét, azután verset mondott: Maronics Mariska, Répai Mariska, Krajnyák Teréz és Szalai Jozefin.

Még ebben az évben kétszer volt bemejítés a Hunyadi utcában, november 18-án, amikor 2 kispesztit és december 31-én, amikor 1 kispesti hitvallót merítettek alá.

A Békehírnök hírt ad a karácsonyi eseményekről és megemlíti, hogy a múlt évben még semmi sem volt Kispesten, de az idén (1900-ban) a karácsonyi ünnepen már 50-60 vasárnapi iskolás gyermek vett részt.

1901 májusában a kis gyülekezet kénytelen volt elköltözni az Árpád utcai ingatlanból a Kisfaludy utca 24 számú házba. Ez volt az újabb bérelt épület, ahol otthonra találtak a testvérek. A tagok száma állandóan növekedett, részben a Pestről kiköltözöttekkel, részben új megtérőkkel.

1904-ben a tagok száma 20 és 30 között volt, kiknek egyharmada fiatal fiúkból és leányokból állt. A fiatalokat a hangszerek használatára Albert, Szűcs és Alekszovics testvérek tanították.

Milyen nagy áldás volt, hogy a kezdeti időben olyan lelkimunkást adott az Úr a misszióknak, mint Csopják Attila testvér, aki maga is szerette és értette az énekzenét. Sok énekszöveget fordított magyarra, melyek igen közkedvelt énekek voltak. Pl. az 1908-ban készült „Kisénekes” egyik énekének -Wenn ich zu Zeiten traurig bin und liegt mir dies und das im Sinn - Ha néha-néha bús vagyok, a szívemben ellankadok-, magyar szövege Szabadi Gusztáv testvér feljegyzése szerint a következőképpen született: „ Az Óriás utca 8 számú lakásunkban dolgoztunk. Odanyújtottam neki ezt a szép dallamos éneket. Tessék csak eljátszani, hadd halljam a ritmusát, mondta Csopják testvér. Éppen kávé szürcsölt - az egyik kezében a kenyeret fogta, a másikkal pedig a ritmusokat számolta az ujjával. Néhány perc alatt, elkészült a szöveg, amit én nem tudtam lefordítani..... Akkor még nem sejtettem, hogy ez az ének a magyarországi baptista gyülekezeteknek egyik „sláger-éneke” lesz.”

Az alábbiakban Kovács Pál karvezető testvér írását közöljük, mely áttekintést nyújt a 100 éves ének-zenei misszióknak főbb eseményeiről.

A 100 ÉVES KISPESTI GYÜLEKEZET ZENEI ÉLETE

„A gyülekezet életének első évtizedében a közöskéneket hegedűkísérettel énekelték. Harmóniumot 1908-ban vásároltak. 1910-ben megalakult az énekkar. Több százra tehető azoknak az énekeseknek száma, akik az eltelt 90 esztendő alatt szolgáltak az énekkarban.

Az első karmester Csopják Énók (1890-1918?) testvér volt. Énekesek 1911-ben résztvettek a budapesti összevont baptista énekkar ének-zene ünnepélyén. Ezen az alkalmon Csopják Attila testvér hirdette az ígét, Csopják Énók és Fridrich József testvér hegedű kettőst játszott, Fodor János testvér basszus szólót énekelt.

1912-ben ő volt az a karmester, aki egy 9 éves kisleányt az énekkarba hívott. Ez a kisleány, a későbbi szólista Tóth Gyuláné (Lica néni) volt, ki élete végéig tagja maradt az énekkarnak.

Csopják Énók testvér az első világháborúban meghalt.

Az énekkar vezetését Csopják Kornél vette át, majd Szász István ill. Steiner István testvér szolgáltak az énekkar élén.

Tomi István testvér a következő karvezető. Ő nemcsak karvezető volt, munkássága énekgyűjtésre is kiterjedt. 1922-ben adta ki az „ÉGI HANGOK „ című kispesti énekgyűjteményt. A kottázást Tóth Gábor és Dirner Béla testvérek végezték.

Hortulányi Gedeon, majd Héthalmi Károly testvér szolgálata következett. Héthalmi testvér alapos, szakszerű munkája eredményeként a kispesti gyülekezet a baptista közösség egyik zenei központjává vált. Zenei szaklapot szerkesztett „AEOLHÁRFA „ cím alatt. Női- férfi- vegyeskari művekkal gazdagította az énekkar anyagát.

Héthalmi Károly (1908-1995) testvértől Hortulányi / Csopják / Gedeon testvér vette át az énekkar irányítását. Szolgálatát több mint 3 évtizeden át végezte. Testvérünk a kispesti énekkar színvonalát magasra emelte. Karmesteri munkássága idején elsőként énekelt baptista énekkar a nagymesterek Bach, Handel, Haydn, Mendelssohn műveiből. Nem egy oratóriumot teljes egészében előadtak zongorakísérettel. Ezt a nehéz feladatot Harsányi Kamilla testvérnő végezte.

Sok munkát végzett az ország baptista énekkari fejlesztésében, karmesterek képzésében és a második világháború után a Teológiai Szeminárium tanáraként sok fiatal predicator négy év alatt tőle sajátította el a gyülekezeti harmóniumjátékot. Amire a később egyre néptelenedő, sok harmónistát nélkülöző vidéki gyülekezetekben fokozódott a szükség.

Hortulányi Gedeon testvér több hangszeren játszott. Kiváló zongorista volt. Rendkívüli érzékel látta el a gyülekezet harmonista szolgálatát is.

Elmondhatjuk, hogy működése a gyülekezet nyitott kincstára volt.

„PESSIMUS” aláírással több szerzeménnyel ajándékozta meg az énekkart. Legjelentősebb műve „MÓZES” című oratóriuma.

Hortulányi Gedeon testvér halála után Harsányi Attila testvér lett az énekkar vezetője. Istentől kapott kivételes tehetsége példamutató hűséggel párosult.

Az ő vezetésével tanulta meg a gyülekezet az új kiadású „HIT HANGJAI” énekeit.

Az énekkart egységes hangzású, az új énekek iránt fogékony énekkarrá formálta. Kispesti gyülekezeti munkássága mellett jelentős részt vállalt az országos zenei életben is.

Harsányi Attila testvért Lukács Mária testvérnő szolgálata követte.

Testvérnők énektanári és karvezetői képesítéssel rendelkeznek.

Az időközben kiadott új énekeskönyvek új énekeit, melyek az addig énekelt énekektől más stílust képviseltek, nagy szakértelemmel, és rendkívüli pedagógiai érzékkel fogadtatta el, ill. szeretettette meg.

Lukács Mária testvérnőtől Ifj. Kovács Pál testvér vette át az énekkar irányítását, aki ezt a szolgálatot napjainkban is végzi.

Eddig csak az énekkar vezetőit említettük. Emlékezzünk az énekesekre is. Több száz azoknak az énekeseknek a száma, akik istentől nyert tehetségükkel örömmel szolgáltak az énekkarban.

Külön szólnunk kell a Tóth házaspárról. Gyula bácsiról és Lica néniről.

Gyula bácsi telt basszus hangjára, szólóénekeire még sokan emlékeznek.

Lica néni hosszú élettel ajándékozta meg Teremtője. 1912- ben lett az énekkar tagja, és több mint 80 éven keresztül szolgált megszakítás nélkül példamutatóan az énekkarban. Neve összeforrott a kispesti baptista énekkarral. Énekesek jöttek-mentek, Lica néni maradt! Mint szólóénekes is szép szolgálatot végzett. Több szerzőnk írt részére énekeket. Így Udvarnoki András, Hortulányi Gedeon, Héthalmi Károly testvérek.

Gyülekezetünkben az énekkar mellett zenekarok is működtek. Elmondhatjuk, hogy az Istentiszteleteken már az első időktől kezdve hangszeres szolgálatok hangzottak el.

A 20-as, 30-as években működött egy pengetős zenekar, melynek 24 tagja volt.

A zenekart Bartha Ferenc testvér vezette.

Vonószeneke már az első világháború előtt is volt gyülekezetünknek.

Vezetője Csopják Énók és Csopják Kornél testvérek voltak.

A 30-as években gyermekzenekar alakult. A kis zenészeket Hortulányi Gedeon testvér tanította. Később Kovács István testvér lett a zenekar vezetője. Testvérünk maga is kiváló hegedűjátékos volt.

Bartha Ferenc testvér szimfónikus zenekart alapított. Tőle a zenekar vezetését Hortulányi Gedeon testvér vette át 1941-ben. Ezt a szolgálatot az énekkar vezetése mellett egészen 1966-ban bekövetkezett haláláig végezte.

Hortulányi testvér halála után kamarazeneke alakult, majd vonósnégyes szolgált. A munkát a felejthetetlenül szép hangon hegedülő Harsányi Attila testvér irányította.

A kamarazenei szolgálatok a mai gyülekezeti életben is jelentős helyet foglalnak el.

A gyülekezet régi vágya teljesült 1972 novemberében. Beharka Pál orgonista testvérünk tervei alapján megépült az orgona, melynek karzata már az 1942-beli belső tér átalakításakor elkészült. Az orgonaépítés szervezési feladatait Harsányi Attila testvér végezte példás szorgalommal.

A gyülekezet orgonistái voltak:

Klement József, Lukács Mária, Nagy Lajos, Kocsis Sándor, Kroó Győző, Kroó Kornélia, Barta Tünde testvérek.

Napjainkban ezt a szolgálatot Jobbágy Ferenc testvér végzi.

Hálát adunk Istenünknek hogy gyülekezetünkben az énekkar mellett férfikar is szolgál.

Már a 30-as években is működött férfikar Gulyás Ernő testvér vezetésével.

A következő férfikar 1947-ben alakult. Udvarnoki Béla lelkipásztor testvér Harsányi Ferenc testvért kérte fel a férfikar megalapítására. Harsányi Ferenc testvér több mint negyven éven át végezte hűségesen szolgálatát a férfikar élén.

Testvérünk szolgált a zenekar hegedűseként, ha kellett, mint helyettes karmester az énekkart, és a zenekart is dirigálta.

Később a jó zenei ízlésű prédikátor, Udvarnoki András ösztönözte a férfikart tevékenységre. Ő látta jónak a Központi Énekkar megalapítását 1957-ben. A kórus nem csak Magyarországon, hanem több nyugat-európai államban is turnézott. Ma már el sem képzelhető olyan gyülekezeti ünneplés - főleg a fővárosban, a mostani, kispesti centenáriumot is beleértve, - ahol ne működne közre a Központi Énekkar. Létesítésére már 1920-ban gondoltak, de a felvetés "megtört a passzív ellenálláson", - írja Bányai Jenő, a Központi Énekkar első karmestere. Udvarnoki András ösztönzése is fölkelte az Állami Egyházügyi Hivatal gyanakvását, aztán meg is találták az útját-módját annak, hogy a kispesti prédikátor "önként visszavonuljon", lehetőleg fájdalmas keserűséggel.

Meg kell említeni a női kar szolgálatait is. Vezetői voltak: Tomi József, Héthalmi Károly, Hortulányi Gedeon és Klement József testvérek.

Szinte mindegyik előbb említett korszak idején gyermek énekkar is működött."

Testvéreink korán felismerték, hogy a gyermekmisszió is nagy jelentőséggel bír a gyülekezet építése szempontjából, ezért igyekeztek sok programot készíteni számukra. Kapcsolatokat építettek ki, más gyülekezetek gyermekmissziós csoportjaival. 1904-ben Újpesten nagyszabású gyermeknapot tartottak, melyen részt vettek az erzsébetiek, hunyadi utcaiak, és a helyiek. Összesen mintegy 150 gyermek. Ebben az időben igen nagy volt a lelki szomjúság és nagyon sokan vágytak megismerni az Úr Jézus Krisztust, mint személyes Megváltót!

1905 nyarán a gyülekezet ismét költözködni volt kénytelen, a Petőfi u. 5 számú ingatlanban találtak otthonra.

Csörgő Bálint testvér és felesége Kiszpestre költözése által a gyülekezet sokat nyert és annak későbbi fejlődését is nagyban elősegítette. Csendes, hívő életük, szolgálatkészségük nagy áldást jelentett. Úgy Csörgő, mint Csopják testvérek a Hunydi utcai gyülekezet vezetőségébe tartoztak.

Csopják Attila testvér családjával 1908-ban költözött Kiszpestre és hamarosan átvette a gyülekezet vezetését. A gyülekezet missziója hatalmasan fellendült, a taglétszám rövidesen 50 fölé emelkedett, és a Petőfi utcai helyiség nagyon szűkösnek bizonyult.

A gyülekezet jövője szempontjából egyre sürgetőbbé vált a bérelt helyiségek után egy sokkal nagyobb, saját tulajdonú Imaház megszerzése. A hívők csapata buzgón vállalta az áldozatot és el is kezdték a gyűjtést. Szemtanúk elbeszéléséből tudjuk, hogy felejthetetlen élmény volt, amikor Csopják testvér szavainak hatására a gyülekezet tagjai és látogatói ékszereiket csatolták le és tették a perselybe, hogy ily módon segítsék egy Imaház megszerzését. Ez a csodálatos lelkesedés és áldozatkészség meg is hozta a várt eredményt. Alig egy év múltával megvásárolták a Kisfaludy utca 24 szám alatti telket és a rajta levő 4 szobás villát, melyet imaházzá alakítottak át és 1909 szeptember 8-án ünnepélyes keretek között átadták rendeltetésének. Sajnos a megnyitó ünnepségről nem sok feljegyzés maradt. Azt azonban tudjuk, hogy az alább felsorolt testvérek jelen voltak a 91 évvel ezelőtti ünnepélyes alkalmon:

1. Bíró néni (Bán Rebeka)
2. Erdősi Lajosné
3. Fekete Sándor
4. György Viktorné (Pikó Eszter)
5. Hortulányi Gedeon
6. Huszár Mihályné (Szalai Jozefin)
7. Kapcsándi Sándor
8. Kovács Eszter
9. Kovács István
10. Mohácsi Lajosné (Kovács Terike)
11. Molnár Jánosné
12. Répay János
13. Répai Jánosné
14. Szabadi F. Gusztáv
15. Szeder József
16. Szeder Józsefné
17. Szeder Teréz
18. Tóth Gyuláné (Kovács Lidike)

Immár a gyülekezet saját otthonában lehetett és semmi nem gátolhatta a még eredményesebb missziót. A Sátán azonban nem alszik és a maga módján hinti a konkolyt. Kiszpesten is támadtak nehézségek, amikor egy csoport kivált, de az Úr hűsége nem szűnt meg és az eltávozók helyett újabb megtérőket adott.

Jött azonban újabb próbatétel, amikor is kitört az I. Világháború. Senki nem gondolta, hogy 1913 karácsonya egy időre az utolsó békés karácsony. 1914 augusztus 15-én a Békehírnökben egy új rovat indult: „A világháború” címmel, és nem csupán győzelmekről, diadalmas csatákról jöttek a beszámolók, hanem egyre több szomorú, fájdalmas eseményről, sebesültekről, halottakról. Naponként szaporodott az özvegyek száma, az apa nélkül maradt gyermekek és árvák sokasága. Mintha az egész világot egy démon szállta volna meg, aki nem engedi

hüvelyébe tenni a kardot, és naponként megtölti a puskát és az ágyút, mely aztán ontja a halált. Az egész ország pedig gyászol, zokog és temet.

A gyülekezetből is egyre többen jutnak be a menetszázadba, mely rendszerint csak kifelé menetel, de soha többé nem tér vissza. Kapcsándi, Oláh, Szaniszló testvérek, majd a fiatalok következnek: Csoják Énók, Steiner István. Csoják testvér vissza se jött, Steiner testvér fogságba esett. A sok szenvedés, kesergés, fájdalom hatása alatt egyre többekből fakadt fel az őszinte vágy: „Oh jöjjön el a Te országod, Uram!” Mindezek ellenére Isten népe könyörgött és hirdette a megbékélés ígését. Mindig voltak akik hittek, megtértek és bementek az Úr Jézus nevében.

A háború alatt sok orosz fogoly is megfordult gyülekezetünkben, akik között voltak baptista hívők és voltak olyanok is, akik itt tértek meg Urukhoz. Csoják testvér egyik jelentésében azt közli, hogy Kiszpesten 13 orosz foglyot merítették alá és fogadtak a gyülekezet tagjai közé. A megtértek száma azonban ennél jóval több volt. A gyülekezetben ekkor két nyelven folyt az istentisztelet, oroszul és magyarul.

A háború befejezése után új lendületet vett a gyülekezeti munka, különösen a gyermekmisszió.

1918-ban Kiszpesten négy helyen volt Vasárnapi Iskola-i munka:

1. a Wekerle telepen
2. a Bercsényi utcában
3. a Teleki utcában
4. a Zoltán utcában

A négy helyen összesereglett gyermekek száma elérte a 200 főt. Milyen csodálatos módon ismerte föl az akkori testvériség azt a lehetőséget, mely a gyermekmisszióban rejlik. Az ígemagvakat száz-és száz gyermekszívbe hintették a Vasárnapi Iskola tanítói.

Noha gyülekezetünk sok anyagi terhet viselt, mégis tudott támogatni más missziós munkát, így pl. a zempléni és a kassai testvéreket. De létrejöttek újabb missziós állomások is, Kecskemét melletti Ménteleken, a Guttmann-féle téglagyár területén, ahol Albert és Szabó testvérek szolgáltak az ígével. A gyülekezet támogatta a pestimrei (Soroksárpéteri) hívők kis csoportját is, mely Répay György Gyula testvér munkája nyomán indult ugyanakkor alakult egy kis missziós csoport a Nagy Sándor József utca és a Tóth József utca sarkán. Sajnos ebből az időből hiányosak az adataink, de az biztos, hogy a gyülekezet rendkívül aktív missziós munkát végzett, vezetői irányítása mellett és minden nap szaporodott az üdvözülőkkel. Elérkezett a kiszpesteri misszióállomás önállósulásának az ideje, és 1919-től már a Hunyadi utcai gyülekezettől függetlenül végezhetette munkáját. Természetesen ez a létszámban való megerősödését, rohamos fejlődését jelentette, melynek következtében aktuálissá vált egy nagyobb, férősebb imaház megépítése.

A gyülekezet egyöntetűen döntött 1921-ben és Csoják testvér kiadta a jelszót az imaház építésére. A Békehírnök 1921. július 15.-i számában Csoják testvér arról ír, hogy „mielőtt a komoly terv határozott alakot öltött volna, máris jöttek az ajánlatok az építésre. Az adakozók között első a „Tábita” leányegylet volt, mely pénzkészletéből 1000 koronát adott. Második, egy szerény viszonyok között élő nyugalmazott vasúti testvér volt, aki 2500 koronát adományozott, majd egy diakónus, aki szintén nagyobb összeget adott. De az özvegyek sem maradtak ki az áldozathozatalból, pl. egyikük szép, új házát ajánlotta fel. A „Kápolna Építő” központi pénztárból is kaptunk nagyobb összegű kölcsönt, így néhány hónap

leforgása alatt megépülhetett tágas imaházunk. Az épületet Gazdik Kálmán építőmester tervezte és a kivitelezést Molnár János diakónus testvér irányította. Az építkezés alatt istentiszteleti alkalmakat a Kossuth téri iskolában, gyakran kint a téren is tartottak. Ilyenkor az énekkar és a fúvószenekar bevezetője után hangzott el a prédikáció és a bizonyágtételek.

Az új Imaház megnyitására 1921 december 8-án került sor. Az ünnepi istentiszteleten Budapest és környéke gyülekezetei nagyszámban képviseltették magukat. Megjelent az ócsai és a péceli fúvószenekar, szolgált a helyi vonószenekar, énekelt a Nap utcai, az Újpesti és a helyi énekkar. Ígét hirdetett id. Udvarnoki András testvér, Csopják Attila testvér. Verset mondtak Szaniszló András, Szalay Jozefin, Szabó Lenke, aki azt a verset mondta el, melyet édesapja Szabó Mihály testvér írt.

79 esztendő telt el imaházunk megnyitása óta, és hálások vagyunk az Úrnak, hogy azóta ez a hely Isten dicsőségét és a lelkek megmentését szolgálhatja. Sokszor váltunk alkalmatlanokká hivatásunk betöltésére, de az Úr hű maradt hozzánk. Legyen ez a hely még sokáig az Imádság Háza, legyen ez a hely mindannyiunk lelki otthona!

Az Imaház elkészülte után nagy lelki ébredés és felfokozott missziói tevékenység jellemezte a gyülekezeti életet. Az építkezés alatt is voltak többen akik döntöttek az Úr Jézus mellett. Nem is tudták megvárni az építkezés befejezését -pedig tudták, hogy az új épületben lesz bemerítő medence- hanem 1921 május 28-án, hitük vallomására 22-en alámerítkeztek, egy zsidó rabbi pestlőrinci kertjében lévő medencébe. A bemerítést Csörgő Bálint testvér végezte. A bemerítkezők között volt Csopják Gedeon testvér is. Az új Imaház felavatása után nem kellett azonban sokáig várni az első bemerítésre, mert még 1921 december 31-én megmozdult a víz, és az új Imaház, új medencéjében 19 lélek követte az Úr Jézust a hullámsírba.

1922-ben négyszer mozdult meg a víz és összesen 50 lélekkel szaporodott a gyülekezet létszáma. 1920-ban a gyülekezet taglétszáma 155 volt, 1921-ben már 221 és 1922-re már elérte a gyülekezet a mindenidők (napjainkig) legnagyobb taglétszámát a 240 főt.

A gyülekezet életerejét mutatja az is, hogy miközben a tagok száma folyamatosan növekedett, az Imaházat felépítették, ugyanakkor támogattak, fenntartottak több missziói állomást is. Az aktív missziómunkások közül az alábbi testvéreket kell kiemelnünk: Csörgő Bálint, Szabó András, Szeder József és Steiner István testvéreket. A diakónusok közül pedig: Fodor János, Oláh Sándor, Szaniszló András testvéreket.

Ebben az időben országszerte igen nehéz volt a gazdasági élet. Nagyon sok özvegy, árva és munkanélküli apa volt, akiknek Csopják testvér sokat segített. Akciót kezdeményezett a rászorulóknak megsegítésére és a Nefelejcs utcai házban (ez az épület a Hitközség nevében volt) műhelyt rendezett be, ahol az özvegyek, magányos nők, szakadt ruhákból varrtak gyermek- és női ruhákat. Mintegy 15-25 nő dolgozott ebben a műhelyben, melynek vezetője Steiner Istvánné volt. Itt valósággá vált a testvéri szeretet! Eleivel külföldi támogatás is segítette a szolgálatot, de később ez megszűnt és teljesen önállóvá vált. Ugyanakkor a gyülekezet különféle egyletei is szerveztek gyűjtéseket a szegények., rászorulóknak megsegítésére. Néhány évvel később, 1930 januárjában jelent meg a Békehírnökben az alábbi cikk, de jól illusztrálja azt a mentalitást, ahogyan kezdettől fogva támogatták, segítették a szükségben lévőket. Lássuk tehát a rövid beszámolót, mely a Kispesti Leánykör karácsony előtti gyűjtését állítja az ország testvérisége elé példaként:

Az éneklő leányok

„ A kisperesti első baptista gyülekezetnek van egy leányköre, amely több mint száz tagból áll és minden héten rendszeresen működik. Pénteki napon este hét óra után jönnek össze és kézimunkával foglalkoznak, melyeket azután értékesítenek és a bejött pénzt jótékony célra fordítják. Magától értetődik, hogy ilyenkor foglalkoznak bibliával is, imádkoznak, havonként külön imaórát is tartanak. Mikor egyiknek-másiknak születésnapja van, azt megajándékozzák valami kis tárggyal és ilyenkor szeretetvendégséget is tartanak maguk közt. Karácsony előtti egyik összejövetelükön az az eszméjük támadt, hogy a gyülekezet szegényeit el kellene látni karácsonyra élelemmel, úgy hogy ne legyen szűkölködő ezekben a napokban egy sem. Felvetették a tervet és arra a megállapodásra jutottak, hogy december 16-tól egy nap kivételével egész héten keresztül elmennek azokhoz a tagokhoz, akiktől valami adományt kaphatnak a szegények részére. Kisperesten a gyülekezet kb. 250 tagból áll és azok mind szegények. Talán csak egy jobbmódú van közöttük. Mindazonáltal akad a sok szegény között olyan család, amely képes a még szegényebbek részére szeretetből adni. Elhatározták tehát a leánykör tagjai, hogy ezekhez a családokhoz elmennek. És egy nap kivételével (december 13-tól 23-ig.) minden este megjelentek több családnál. Ott énekeltek, elmondották jövetelük célját és imádkoztak. Egy este 4-5, sőt hat családnál is megfordultak, úgy hogy néha csak 11 órakor mentek haza. Mindenütt nagy örömmel és szeretettel fogadták ezeket az énekeseket, azután kosarakba betették adományaikat: lisztet, cukrot, zsírt, krumplit, rizst, hagymát, mákot, diót, almát, kávé, teát, citromot, lekvárt, befőttet, paradicsomot, ujonnan sült kenyeret is, sőt némely helyen még pénzt is adtak. Nem volt könnyű feladat, mert Kisperest és pestszentlőrinc nagy területen fekszik és mikor ők egy-egy este kosaraikba összeszedték adományaikat, azokat még vissza kellett vinni az imaházhoz, hogy ottan őrizetbe tegyék. A munka tehát fárasztó volt, de leányaink végig kitartottak, dacára annak, hogy néha nagy volt a hideg. Gyönyörű volt nézni azt a tömeget, amit élelmiszerekben összehoztak. Egy diakónus segítsége mellett aztán csomagokba rakták, a csomagokat megjelölték és különböző módon azokat az özvegyek a szegények és a munkanélküliek kezeihez juttatták. Természetesen hívó egyénekhez. Ez a dolog nagy örömet szerzett az egész gyülekezetnek, mert körülbelül 32 családot (özvegyet) láttak el karácsony napjaira élelemmel, úgy ezekben a napokban a mi gyülekezetünkben nem volt egy szűkölködő sem. A leányok elhatározását és munkáját tehát megáldotta az Úr és ebből azt lehet következtetni, hogy mindenütt meg fogja áldani az Úr azt a munkát, amely Isten és ember iránti szeretetből fakad. E szép dologból megállapíthatjuk a következőket: 1. a gyülekezet legkisebbjei is tudnak létrehozni valamit. 2. azokat akiket mi erőtlenekek látunk, sokszor a hitben és szeretetben erősebbek azoknál, akik külsőleg igen tekintélyeseknek látszanak, de a terheket nem szívesen veszik fel. 3. tapasztalhatjuk, hogy testvéreink nem vonakodnak az adakozástól, hanem inkább szívesen adnak és szeretetüket cselekedeteikkel bebizonyítják. Hogy mégis itt-ott oly kevés adományt lehet észlelni, nem abban van a hiba, hogy a hívők nem akarnak áldozni, hanem hogy nem akadnak olyanok, akik az adományok összegyűjtésére vállalkoznának. Mert ha azokon a vidékeken, ahol a mi menházaink vannak, a „kisperesti leánykörhöz” hasonló önkéntes vállalkozók akadnának -és azokat a fősvények meg nem gátolnák- ők annyi élelmiszert tudnának összegyűjteni egyes jobbmódú családoknál (tanyákon és másutt), hogy bőven volna ellátva mind a két menház. Ahol pedig távol vannak a menházak és ott is ilyen gyűjtők jelentkeznének, mennyit lehetne összehozni az árvaház és szeminárium részére!

O, mennyi örömet szerezhetnének azok a gyülekezetüknek, intézményeinknek és saját maguknak! Természetes dolog, hogy az ilyen gyűjtések a diakónusok feladatai és kötelességei közé tartoznak, de ha a diakónusok, mint idős emberek ilyenre nem vállalkozhatnak, az ő irányításuk mellett volnának olyan fiatalok, akik ezt örömteljesen végeznék. Én, aki e sorokat írom, mondhatom, hogy midőn házamban megjelent a körülbelül 16 egyénből álló fiatal leánysereg, este fél tíz órakor és a lépcsőházban megzendült az énekük, azután bejövet újból énekeltek, nagy öröm hatotta át szívemet és azok a percek, amíg ők ott tartózkodtak és imát tudunk rebegni mennyei Atyánkhoz, telve voltak örömmel és igazi békességgel. Az öröm mennyből jön, a szeretet útján keresztül. A mi mennyei Atyánk áldja meg ezt a munkát, legyen az is egy szövétnek, mely jelzi a helyes utat.”

(Cs)

1925. február 2-án ünnepelte a gyülekezet, fennállásának 25. évfordulóját, melyről a Békehírnök az 1925. év 40. oldalán tudósít. Ezt az évfordulót már nem érthette meg több testvér, mert ők már az örök hazába költöztek. Legyen áldott az ő emlékük is! A gyülekezetben sokféle munka folyt a különböző egyletekben. Pl. a Vasárnap Iskolában, nőegyletben, ifjúsági csoportban, leánykörben, énekkarban, zenekarban stb.

Minden évben kiemelkedő eseménynek számított az őszi hálaadó ünnepély, amikor a nőegylet és a leánykör szépen feldíszítette az Imaházat és megterítette a hálaadó oltárt, melyen ott díszlett a termőföld legszebb gyümölcse. Ekkorra a Sion Udvar is elhozta termékeit, melyeket elárvereztek és a befolyt összeget szétosztották a gyülekezet szegényei között.

A gyülekezet belső életét, növekedését, nagy mértékben meghatározták az alábbi ünnepek, a krácsony, húsvét, pünkösdi ünnepei, melyek nagy áldást jelentettek azért is, mert ilyenkor többnyire bemenetési alkalmak is voltak.

Jellemző volt a gyülekezeti életre az is, hogy a teljes tagság részvételével kirándulásokat szerveztek a természet nagy templomában.

Gyakran került sor a város terein és utcakereszteződéseiben evangélizációs alkalmakra, amikor az énekkar énekelt, elhangzott néhány bizonyágtétel, majd hívogattak a gyülekezetbe. Nyáron az istentisztelet után egyes testvérek lakására többen elmentek és ott énekeltek, bizonyágot tettek, a Szentírás tanítása szerint.

1929 őszén került sor az Imaház tatarozására, festésére. Miután elvégezték a munkálatokat, október 13-án ünnepi istentiszteletre került sor, amikor sok szép ének és bizonyágtétel hangzott el.

Itt szeretnénk megemlíteni azt, hogy Baptista Közösségünkben mindig is jelentős munkát végeztek azok a testvérek, akik nem főállású munkásként tevékenykedtek, hanem mindennapi feladataik mellett áldozták oda szabad idejüket a legszentebb szolgálatra.

Megfiatalodott az Imaház, de az Úr hűséges, kedves szolgálója Csoják testvér legyengült. Szükségessé vált gondolkodni az utódról, aki majd tovább vezeti az Úr népét. Először Orosz István testvért keresték meg, aki Amerikában élt, de ő nemleges választ adott.

Néhány évvel később a gyülekezet meghívta dr. Udvarnoki Béla testvért, aki a meghívást el is fogada. 1932. november 1-én kezdte meg szolgálatát Udvarnoki testvér.

Az Úr gondoskodott népéről és megadta azt a kegyelmet idős szolgájának, Csoják testvérnek, hogy a munkát olyan kezekbe adja át, melyek továbbviszik a

megkezdett munkát. Az Úr hűséges szolgája nemsokkal a szolgálat átadása után, megkapta a hazahívó szót és 1934. január 10-én, déli 12 órakor hazatért örök otthonába.

Dr. Udvarnoki Béla testvér a temetési ígéhirdetését így fejezte be: „Kispesten még sokáig fogják emlegetni Csoják bácsi nevét.... Emlékeztek-e kispesti testvéreim arra, hogy az istentisztelet után e szavakkal szokta befejezni az együttlétet: -az Úr Jézus a miénk!- Mostmár nem mondja ezt többé, mert amikor megjelent Megváltója előtt, így szólt: -az Úr Jézus az enyém!- Most mondjuk mi ismét ezt az igét: -az Úr Jézus a miénk! „ Adjunk hálát az Úrnak azokért az elődökért, akik nemcsak házat építettek az Úr dicsőségére, hanem hintették az ige magvait, imádkoztak és pásztorolták a nyáját.

Eseménydús időszak volt a gyülekezet életében az a 10 év, mely Csoják testvér halálától (1934) Budapest ostromáig (1944) tartott.

1934. augusztusában vetették föl az elektromos berendezések átalakításának a gondolatát. A szerelési munkákat egy év alatt végezte el Szalay József testvér. 1936. év őszén felújították az Imaház teljes tetőzetét. 1940-ben gyűjtést indítottak a Kápolna belsejének az átalakítására. 1942 karácsonyán volt az első összejövetel a megszüpült Kápolnában, amikor 16 lélek lett alámerítve hitének vallomására. Az átépítési munkálatokat Hortulányi Gedeon testvér tervei alapján, Harsányi Ferenc testvér végezte. Az Úr áldja meg gazdagon mindazokat, akik ma is képesek filléreiket odaáldozni az Úr hajlékának ékesítésére.

Gyülekezetünk életében jelentkezett egy újabb nehézség. A még meg nem tért hívő szülők gyermekei, akik csak hírből ismerték a világi életet, kifogástalan erkölcsű, jó magaviseletű ifjak, lányok voltak, de szívüket még nem adták át Jézus Krisztusnak. Ők alkották az úgynevezett „külső kört”. Részt vettek az ifjusági szolgálatokban, énekeltek, zenéltek, de a kegyelem még nem kényszerítette őket térdeikre. A gyülekezet tagjai sokat imádkoztak értük, hogy „necsak énekel és zenével szeressék az Úr Jézust”, hanem egész életükkel.

Dr. Udvarnoki Béla testvér idejében a gyülekezet minden rétege megerősödött bibliai hitelveiben. 1935-ben diakónusi szolgálatra Molnár János, Steiner István és Szeder József testvérek mellé megválasztották : Bucs Károly, Oláh Sándor, Szaniszló András és Tóth Lajos testvéreket. Vényi szolgálattal bízták meg, Szeder József és Steiner István testvéreket. Megkezdődött a gyülekezet tagjainak a számbavétele is. Elöljáróságot választottak egy évi időtartamra. Rendszeressé váltak a gyülekezeti órák. Mindenkit kértek az Isten házához illő magatartásra, csendre intették a gyermekeket, az ajtóhoz testvéreket állítottak, akik fogadták a vendégeket és ügyeltek a jó rendre.. Az énekkar egy csoportban vonult be az istentisztelet kezdetén. Rendszeressé váltak az evangélizációk, hitmélyítő alkalmak. Elmondhatjuk, hogy a gyülekezet megerősödött és épült hitében. Hamarosan azonban ismét nehéz idők következtek nemcsak a gyülekezetünkre nézve, hanem egész népünkre nézve is, hiszen kezdetét vette a II. Világháború, melynek következtében sok nyomorúság és veszteség súlytotta a gyülekezetet és nem volt könnyű a talpraállítás, különösen azért nem, mert hamarosan kezdetét vette a kommunista rezsim.

A II. Világháború utáni időkről sajnos nem áll rendelkezésünkre megfelelő mennyiségű írásos visszaemlékezés. Igen nagy és hosszantartó munkát igényelne ennek a jelentőségteljes időszaknak a feldolgozása. Amire most vállalkozni tudunk az bizonyára méltatlan ehhez az időszakhoz, mégis olyan hiányt pótol, melyet a jövőben -talán öt év múlva?- szükséges lesz pótolni!

Az ostrom után az első gyülekezeti órán 120 testvér vett részt. Lassan a katonafiak is visszatértek, normalizálódott az élet. 1947 júniusáig négyszer mozdult meg a bemeztető medence vize és 21 lélek követte az Úr Jézust a hullámsíba. 1947 júniusában utazott ki az USA-ba Udvarnoki Béla testvér két fiával. Mindössze fél évre tervezték a látogatást. Időközben Udvarnoki testvér megnősült és Amerikában telepedett le.

A gyülekezet hiába várta vissza szeretett pásztorát. Érthető, hogy mélységes volt a fájdalom, amikor kiderült, hogy Udvarnoki testvér nem tud visszatérni és a gyülekezetnek más megoldást kell találnia.

Két évi várákozás után hívta meg a gyülekezet Dr. Tresánszky Vilmos testvért a lelkipásztori teendőik ellátására. Róla Szebeni Olivér testvér a következőket írja: „Tresánszky Vilmos testvér a lélek rejtett embere volt, akinek több volt a gondolata, mit belső, mély érzelmi világából kifejezni képes volt. Akik azonban őszinte, önzetlen hívő lelkületét megismerték, azok előtt a keresztyén emberi lelkület sok-sok értékének kincsestára nyílt meg.” A kispesti testvérek abban a kiváltságban részesültek, hogy megismerhették testvérünk őszinte, belső lelki értékeit és gazdagságát.

Tresánszky Vilmos hirtelen halálával elárvult a kispesti gyülekezet, - olvashatjuk az egyik forrásmunkában - ezért Baranyay Mihály vette át a gyülekezet felügyeletét és vállalkozott arra, hogy felkészítse a testvériséget egy új prédikátor meghívására.

Udvarnoki András testvért a gyülekezet 1956. júniusában hívta meg a pásztori szolgálatra. Testvérünk ideje alatt elmélyült a gyülekezet hitélete, a nagyterem fűtésének megoldásával évtizedes problémát oldottak meg. Hozzáálltak az Imház külső- belső tatarozásához. Udvarnoki testvér kezdeményezésére a gyülekezet 9 diakónust és 1 vént rendelt ki a szolgálatra, akik hosszú éveken át végezték áldásos szolgálatukat.

Udvarnoki testvér nyugdíjazását követően a gyülekezet 1963. április 7-én Nagy József testvért hívta meg lelkipásztorának. Nagy testvér kispesti szolgálatáról, Kovács Pál presbiter testvér az alábbiakban emlékezik:

„Szolgálatát alatt nemcsak a külső-és belső építkezés folytatódott, hanem a belső gyülekezeti élet is elmélyült, gazdagodott. A gyülekezet igazi testvéri közösséggé formálódott.

Nagy József testvér különös súlyt fektetett a személyes kapcsolatok kiépítésére. Számára első helyen a lelkigondozás szolgálata állt. A kicsi „HÓVIRÁG „ osztályos vasárnapi iskolás gyermek, és az aggkorú gyülekezeti tag sorsa egyaránt fontos volt számára. Közegyházi szolgálata mellett, és gyakori külföldi utazásai ellenére sűrűn látogatta a családokat. Utazásai helyszíneiről minden családnak üdvözlő lapot írt. Ezek kedves emlékként ma is sok család féltve őrzött kincsei közé tartoznak.

Nagyon szerette az ifjúságot. Részt vett az ifjúsági órákon, és példás pedagógiai érzéssel tanácsolta munkájukat.

Testvérünk javaslatára alakult meg fiatalasszonyokból, édesanyákból az „ANNA” kör, mely munkáját hosszú éveken keresztül a másik női körrel, a TÁBITA körrel párhuzamosan nagy egyetértésben végezte. Az ANNA kör első vezetője Kovács Józsefné testvérnő volt

Szolgálati évei alatt rendszeressé váltak a gyülekezeti kirándulások. A kirándulócsoporthoz személyesen vezette, a programról is ő gondoskodott.

Szerette az ének-zenei szolgálatokat. A gyülekezet zenei vezetőihez nagyon szoros baráti és testvéri szálak kötötték. Az ő szolgálati ideje alatt épült fel a gyülekezet orgonája.

Nagy József testvér missziós lelkületű prédikátora volt gyülekezetünknek. Fontos volt számára a környékbeli gyülekezetek lelki támogatása is. Kis szolgálócsoporttal - zenészekkel, versmondókkal - rendszeresen missziós utakat szervezett.

Az ökumenikus kapcsolatok kiépítésének úttörője volt. A kispesti Rózsa téri, Központi, Wekerle telepi református, valamint az evangélikus gyülekezettel testvéri kapcsolat alakult ki. Rendszeressé váltak a januári ökumenikus imahét, ill. az őszi reformációs imahét alakalmai. Szolgálati ideje alatt többször megmozdult a bemelegítőmedence vize. A bemelegítettek között sokan voltak, akik gyermekkoruk óta a gyülekezet nagy családjában éltek, és voltak a világból megtértek is.

Gyülekezeti szolgálattevők kirendelésére 1976-ban került sor. 3 diakónus, és 1 gyülekezeti vént avatott testvérünk.”

Dr. Nagy József lelkipásztor testvér kispesti szolgálatának áldásosságát illusztrálja még két visszaemlékezés, melyeket Fülöp Tiborné és Kőszeg Tiborné testvéreink írtak.

“Dr.Nagy József testvérre -szeretett Józsi bácsinkra- emlékezni néhány sorban nem könnyű feladat.

Sok szép emlék él a szívemben, amelyek végig kísérik életemet.

Tizenéves voltam, amikor elfogadta a Kispesti Baptista Gyülekezet meghívását a lelkipásztori szolgálatra.

Azon igyekezett, hogy mielőbb megismerje a közösségünkhöz tartozó családokat és azokkal jó kapcsolatot alakítson ki.

Ennek érdekében nem csak Ő ment a családokhoz, hanem kedves feleségével, Kamilla nénivel meghívták, és vendégül látták a családokat, az ifjúsági csoportot és törekedtek a minél jobb kapcsolat kiépítésére.

A későbbiekben is természetes velejárója volt a lelkipásztori szolgálatnak a családlátogatás. Nem hívásra ment családokat látogatni, hanem Isten Szent Lelke indításának eleget téve ment oda, ahol éppen szükség volt a vigasztaló, bátorító, erősítő beszélgetésekre. Az Istentisztelet utáni, testvéri kézfogással járó „*Áldjon meg az Úr! Hogy vagy?*” üdvözlés számára nem formáság volt. Ő valóban érdeklődött! Az Istentől reá bízott nyájra valóban gondja volt, és ha úgy érezte, valamelyik testvérenek többre van szüksége a kézfogásnál, akkor meglátogatta, elbeszélgettek és együtt imádkozott vele.

Istentiszteleti alkalmakon nagyon fontosnak tartotta az énekkar szolgálatát, mely ráhangolt mindnyájunkat Isten

Igéjének meghallgatására és befogadására. A délutáni alkalmak keretében költemények, bizonyágtételek hangzottak el. Fontos szerepe volt a gyülekezeti együtt éneklésnek is! Az akkoriban megjelenő új „Hithangjai” énekeskönyvből minden vasárnap délután tanultunk egy új éneket, amit többször elénekeltünk.

(Abban az időben még nem volt probléma, ha néhány perccel később ért véget az istentiszteleti alkalom a megszokottnál).

Nagyon szerette a gyermekeket. Nem zavarta, ha esetleg egy kicsit hangoskodtak. Azt vallotta, hogy az egy jó jel, ha a gyermekek hangját hallja az imaházban, mert ez azt jelenti, hogy a szülők is ott vannak. Volt olyan eset, hogy igehírdetés közben egy kicsit megállt és a gyermekekhez szólt, hogy figyelmüket Isten Ígétére terelje. Igyekezett úgy hirdetni az Ígét, hogy mindenki megértse.

A gyülekezet ifjúságát is nagyon a szívéen viselte. Tudta: nem hiábavaló dolog a velük való foglalatosság, mert ők fogják alkotni a jövő közösségeit. Az ifjúsági alkalmakon mindig jelen volt. Sokszor az üdvözlés és bevezető- áldáskérő imádság után leült a hátsó padban és csak csendes résztvevője volt az alkalomnak.

Az volt az elve: feladatot kell adni a fiataloknak is, hogy érezzék, szükség van rájuk is a közösségben.

Egyik ifjúsági alkalom keretében például egy idős testvérnő szobafestés utáni nagytakarítására hívott meg minket Józsi bácsi. Természetesen Ő is ott volt velünk, énekelve vidáman, jó hangulatban kitakarítottuk Harangozó néni szoba-konyhás kis lakását.

Gyülekezetünk idős-beteg testvéreinek látogatásába is bevont minket. Nem küldött, hanem együtt mentünk, s vittük a vigasztalás Ígését, énekelünk, imádkoztunk idős testvéreinkkel. Születésnapjukon egy-egy szál virággal is köszöntöttük őket.

Karácsony közeledtével elkészítettük a szerény kis csomagokat és délutánonként együtt jártunk „Betlehemezni”.

Ezeket a látogatásokat is a jó hangulat, a vidámság, az Úrban való örvendezés jellemezte.

Gyülekezeti és ifjúsági kirándulásokat szervezett. A fiatalokkal együtt néhányszor a Kiskőrösi Szeretet Otthonban is látogatást tettünk.

Emlékezetesek maradtak a balatonföldvári gyülekezeti hetek is. Ilyenkor egy héten keresztül együtt lehettünk, sokat beszélgettünk. Minden nap reggel és este Isten Ígését tanulmányoztuk, együtt imádkoztunk. Napközben pedig élveztük az Isten alkotta természet csodálatos világát a Balaton partján. Józsi bácsi itt is atyai gondoskodással és szeretettel felügyelt és vigyázott ránk, fiatalokra.

Mindig és minden problémánkkal őszintén fordulhattunk hozzá. Máig is fülemben cseng egyik kérdéses problémánkra adott válasza: „Mielőtt meghoznád döntésedet, gondold végig, mit tenne ebben a helyzetben az Úr Jézus Krisztus?”. Azóta már nagyon sokszor segített bizonytalan helyzetekben ez a kérdés: Mit tenne Jézus?

Józsi bácsi hirdette nekünk Isten Ígését, tanított, nevelt. Életével példát mutatott, cselekedetein keresztül megláthattuk azt, amit hirdetett. Istentől kapott lelki békessége, az Úr Jézus Krisztustól jövő szeretet és a benne való öröm mindig ott ragyogott az arcán.

Mikor hosszantartó, súlyos betegség után Isten hazaszólította Őt, nagyon szomorú voltam, hogy többé nem találkozhatunk. Ekkor szólt hozzám egy hang: „Miért keseregsz? Ha hiszel, és parancsolataim szerint élsz, van lehetőség a találkozásra!”

Józsi bácsi távozása után kaptam Istentől a vigasztalást és értettem meg, éltem át először, hogy milyen megnyugvást ad az a tény a hívő ember számára, hogy van élet a síron túl is! Az örök hazában, a mennyei dicsőségben még találkozhatunk!”

Ebben a reménységben őrzöm emlékét !

Fülöp Tiborné

„Számomra Dr. Nagy József, gyülekezetünk volt lekipásztora mindig a szeretett Józsi bácsi marad.

Kispesti évei alatt voltam gyermek, így természetesen elsősorban arra tudok emlékezni, hogy milyen kapcsolata volt a gyülekezet fiatalabb korosztályával.

A velünk való törődése, az irántunk való figyelme nyomán érezhettük, hogy a gyülekezetben a fiatalok is fontosak. Úgy éreztük, hogy ugyanolyan komolyan vesz bennünket, mint az idősebbeket, megtárgyalta velünk problémáinkat, tanácsot adott, miközben érdekelte a mi véleményünk is. De készséggel meghallgatta észrevételeinket a gyülekezeti étellel, az igehirdetéssel, a közösségi megmozdulásokkal, programokkal kapcsolatban is, s ha éppen nekünk voltak „használható” javaslataink, bátorított és támogatót azok megvalósításában. Talán épp ezért fordultunk bizalommal hozzá, és soha nem jutott eszünkbe visszaélni jóindulatával. Törődésével családaink mellett ő is hozzájárult ahhoz, hogy vágytunk imaházba, a hívő közösségbe, az áldásos igehirdetésekre, a vidám ifjúsági órákra, vagy épp a közös egész gyülekezetet megmozgató kirándulásokra. Vitte az egész gyülekezetet Tahiba, a Normafához, más budapesti gyülekezetek látogatására, de egy egész hetet is üdültünk Balatonföldváron.

Bölcs tanácsai és az életével példázott komoly hitélete mellett derűs ember volt. Legkedvesebb emlékeim közé tartozik, mikor vezetésével karácsony előtt végigjártuk az időseket. Ez éveken keresztül a lekipásztor és az ifjúság közös „megmozdulása” volt. Látogatásaink alatt mindig kialakította a karácsonyvárás meghitt légkörét, az Úr Jézus születése feletti örömet, s akkor is úgy éreztünk, hogy egy csapatba tartozunk, mikor a hidegben, a havat taposva, mégis vidáman együtt gyalogoltunk egyik helyről a másikra.

Pártolta és bátorította az ifjúság olyan imaházon kívüli programjait is, amelyek akkoriban még nem számítottak teljesen természetesnek. Ma már az lenne furcsa, ha a baptista fiatalok nem mennének különféle konferenciákra, táborokba, üdülésekre. Mi a kis, környező országokat bebarangoló üdülésünkkel úttörőnek éreztük magunkat. S még forradalmibbá tette ezt a körutat, hogy pl. a szálláshelyek felkutatásában, s lefoglalásában aktívan segített, prédikátori ajánlást írt, s a cseh, a lengyel, vagy német prédikátor jóindulatába ajánlott bennünket. Hazaérkezésünk után természetes volt, hogy alkalmat kaptunk a gyülekezet előtti élménybeszámolóra, melyben diafilmjeinket és fényképeinket is bemutattuk.

Mindenképp azt érezhettük, hogy fiatal életkorunk gyülekezeti munkák vállalása esetében sem hátráltató tényező. Ha a feladatra vállalkozón látta a hitbéli elkötelezettséget és a komoly odaszánást, adott neki lehetőséget. Komolyan vett mindenkit, aki szolgálni kívánta Istent, és a gyülekezetet. Tán az ő bizalma erősített meg engem is abban, hogy Isten nem életkorra méri a feladatot az aratásában, s eredményezte sokunkban azt a szemléletet, mely órála is sugárzott: szeretetben, s hitben vinni véghez azt a munkát, ahová Isten állított minket.”

Józsi bácsira visszaemlékezett: Kőszegné

Füzesi Márta

Nagy József testvér nyugdíjbavonulása után, 1979-ben Szebeni Olivér testvért hívta meg a gyülekezet a lekipásztori szolgálatra. Az ő munkálkodásáról az alábbiakban olvashatunk, saját visszaemlékezései alapján.

A MAI GYÜLEKEZET JELLEMZŐI

“A cím megadásával felvetődik két lényeges kérdés: Mikor kezdődik a gyülekezeti monográfia "mai" korszaka? Milyen tulajdonságokat tekintünk a gyülekezetre jellemzőnek? A történelemben száz év nem túl nagy idő, tehát mondható, hogy ennek ötöd része lehet "a mi korunk". (Egy vonzó fiatalember vagy leány életkora.) Induljunk ezzel az asszociációval!

Egy külső szemlélőnek a templom, illetve imaház látványa jellemző. Az épület, nem áll ugyan a kisésti templomok környezetében. Nem követi az egykori városrendezés elképzelését: *Legyenek együtt a keresztény/keresztyén egyházak*. Ám a baptista imaház az egykori *sahter* háza mellé került. (A szempont bizonyára követi a huszadik századelő koncepcióját.) A mai imaház bejárata egy szép nagy kereszttel (nem feszülettel) ékesített, falain metszett sárgarézlapon szöveges megjelölés.

Az imaház teljesen lepusztult állapotban állt 1979. szeptember 9-én, amikor Szebeni Olivér bemutatkozó szolgálatát tartotta. A lelkeszi hívás szándékát be kellett jelenteni, és meg kellett indokolni az Állami Egyházügyi Hivatalnak. A bemutatkozás és a reménybeli meghívás indoka volt, hogy dr. Nagy József életkora meghaladta a nyugdíj-korhatárt, nem volt szolgálati lakás Kisésten, Szebeni Olivér viszont a nem túl távoli lakótelepi panelházakban egy szövetkezeti lakással rendelkezett. Ezeket a materialista főhatóság elfogadhatónak találta.

Késő ősz volt, amikor az öt tagú prédikátor-család Kiséstre költözött és a prédikátor szolgálatát elfoglalhatta. Ezzel talán úgy vehetjük, hogy egy korszakhatárt lépett át a gyülekezet. Dr. Nagy József és utóda a testvéri szeretetnek, kölcsönös megbecsülésnek jeles tulajdonságait tanusították. "Nagy József testvér" nemcsak olyankor állott szószékre, amikor az aktív pásztort valamilyen külső feladat, esetleg egészségi ok ettől elvonta, hanem a naptári év ünnepi istentiszteletein, néha az úrvacsorákon közösen szolgáltak. Együtt látogattak családokat, intéztek ügyeket. Együtt tartottak menyegzőt vagy más alkalmi istentiszteletet. A példás együttműködés jó hatást gyakorolt.

Az imaház épületének renoválását és korszerűsítését azonban évtizedek óta nem engedélyezte a hatóság. Gerő Zoltán pénztáros gondolatát és a testvériség hitét jól jellemezte, hogy a már évtizedek óta gyűjtött pénzügyi alapot "Reménység" jelszóval helyezték el egy betétkönyvbe. A reménység nem is szégyenített meg (Róma 5:5). A gazdasági élet hanyatlásnak és a pénz romlásnak indult, ezért Szaniszló Tibor testvér ajánlotta, hogy a gyülekezet vásároljon épületanyagot, amit a karzaton tároltak. Az infláció okozta értékvesztést azonban csak mérsékelte ez az előrelátó intézkedés.

1987 őszén kezdődött a munka, amiről másutt már tettünk említést. Szinte megrohanták a férfiak a szomszédos bontás után a terepet és rendezni kezdték. A cserébe közterületnek átadott toldalék építményt lebontották, az időközben megüresedett igen szerény gondnoki lakást átalakították. A gyülekezet tagjai között élő egyetlen kőműves mellé szegődött egy másik, aki gyermekkorában járt az imaházba. Más gyülekezetekből is érkeztek szakemberek és elkezdődött a munka. Bár voltak próbák, hiszen hol ne akadt volna ilyen nagy volumenű építkezés végrehajtásánál vita, Isten azonban a jószándékot támogatta és az imaház teljes rekonstrukciója, illetve átalakítása három év alatt a mai formában megvalósult”

Szebeni Olivér lekipásztort nyugdíjba vonulása után, **Lovas András testvér követte** a szolgálatban, aki 1992-ben a Békehírnök hasábjain így foglalta össze a gyülekezet akkori missziós munkálkodását:

„ Gyülekezetünk ma is kétirányú hatalmas munkában áll, mert miközben a missziót végezzük, azonközben 1987 óta a teljes imaházat és a melléképületeket újjáépítettük. Sőt, évtizedek óta tervezett vágyát is megvalósította gyülekezetünk azzal, hogy egy új lekipásztorlakást is felépített, amibe 1988. december 7-én be is költözhattünk.”

Kovács Pál presbiter testvérünk, aki maga is tevékenyen részt vett az építési és felújítási munkálatokban, a következőket írja visszaemlékezéseiben:

ÉPÍTKEZÉS ÉS AZ IMAHÁZ FELÚJÍTÁSA (1987-1992)

“Az építés munkálatai 1987 május 23. -án kezdődtek el. A tervezgetés, és a műszaki tervezés időszaka hosszú évekig tartott. Az elkészült műben Harsányi Attila építész testvérünk elképzeléseit láthatjuk megvalósulni. Testvérünk hosszú, fáradságos tervező munkája, és a kivitelezésben résztvevő minden kétkezi munkás szorgalma együtt emelte e házat széppé és áhíthatossá.

Az építkezés 5 évig tartott. A munkálatok három fő szakaszra tagolhatók.

Az 1. szakasz a szolgálati lakások építése.

A 2. szakasz a kisterem és a korábbi gondnoklakásból átalakított épületszárny felépítése. Ez magában foglalja a vasárnapi iskolai és ifjúsági termeket, az előljáróság tanácskozótermét és a konyhát is.

A 3. szakasz a nagyterem külső- és belső felújítása.

Az első szakasz a szolgálati lakások alapjainak kitűzésével indult. Ez év végére már tető alá került az épület. Bár a nagyterem munkálatai csak a 3. szakasz feladatai közé tartoztak, Isten másképp irányította építkezésünket. A nyári vihar felszakította a nagyterem tetőszerkezetét, ezért soron kívül el kellett végeztetni a tetőhéjzat kicserélését.

1988.-ban javarészt a szolgálati lakások belső szakipari munkáira került sor.

Novemberre elkészült a prédikátorlakás. Ekkor már a második szolgálati lakás is szerkezetkész. Decemberben a gyülekezet új lekipásztora Lovas András testvér családjával beköltözött a prédikátorlakásba. Amit már az 1940-es években szeretett volna elérni a gyülekezet, az közel 50 év múlva megvalósult. A Kispesti Baptista Gyülekezet az imaház épülettömbjében prédikátorlakással rendelkezik.

Az építkezés második és harmadik szakasza időben nem mindig választható szét. Voltak párhuzamos munkák. 1989 tavaszán a nagyterem felújításán dolgoztunk, nyáron elkezdtük a régi szolgálati lakás és a kisterem tetőszerkezetének bontását. Födémcserére, majd azt követően az egész épületszárny padlástér beépítésére került sor.

Emlékezetes az építők számára az az enyhe hőmérsékletű 1989-es szilveszteri nap, amikor a kisterem aljzatbetonozását végeztük igen nagy lelkesedéssel.

1990 Húsvétjára elkészült a kisterem és a hozzátartozó tetőtér beépítése. Mindezen munkák mellett befejeződött az imaház vizesblokkjának átalakítása is. Egy régi igény beteljesítéseként gyermekmegőrző szobát építettünk.

Ezzel gyakorlatilag befejeződött az építkezés második szakasza.

1990. Pünkösöd az építkezés újabb nevezetes dátuma. Az ünnep utáni napon kezdtük el a nagyterem belső munkáit, ezzel az építkezés 3. szakaszát. Istentiszteleti alkalmainkat egészen november közepéig, az esztendő hálaadó napjáig kistermünkben tartottuk. Ez a 3. Szakasz igazi erőpróba volt. Rendkívüli erőfeszítéseket igényelt a födém megerősítése. A teljes világítási hálózat átszerelésével, a régi lámpatestek felújításával, és új fényforrásokkal korszerű világítást készítettünk. A régi hajópadlót felszedtük, és padlófűtést szereltünk vörösmárvány burkolattal. Új, nagyteljesítményű gázkazánt helyeztünk el az erre a célra kialakított helyiségben. Ez a gázkazán látja el az épület teljes fűtését. Befejeződött a nagyterem belső festése is.

Miközben haladtak a nagyterem belső munkálatai, Pannonhalmi Zsuzsa keramikus művész testvérnőnk látva a régi arányos formáit megőrző belső tér megújuló szépségét, felajánlotta a bemelegítőmedence és környékének kerámia díszítésének elkészítését. A nagyterem belső tereinek átalakítása, és a bemelegítőmedence 1991 Pünkösdjére készült el. A befejező munkákat a karzat felújítása jelentette. A vasszerkezeti elemek készítése még 1991 nyarán elkezdődtek. A karzat kialakítása, dobogók készítése, burkolása 1992-ben, az építkezés ötödik évében fejeződött be.

A gyülekezet 1992. június 5.-én tartott Hálaadó Istentiszteleten vette birtokba az átépített imaházat. “

Lovas András testvér a következő kérdéssel vezeti be feljegyzéseit: „ kik is „lakjuk” az Úrnak e gyönyörűséges házát? Gyülekezetünknek több mint 120 úrvacsorázó tagja van. Közel 50 az énekkarban éneklők száma, s van egy

szolgálatkész kamara vonóseggyüttesünk, amely gyakran szolgál. Mintegy 15-en tartoznak a péntek esti ifjúsági bibliakörhöz, s három csoportban van harminc 4-14 év közötti vasárnapi iskolásunk. Van két női bibliakörünk, s most indítjuk a férfi bibliakört. Van egy rendkívül áldozatkészen dolgozó építési bizottságunk és egy orgona-bizottság. Az előjáróságban is áldott, gyümölcsöző együttműködés folyik. Az elmúlt években több evangélicációs alkalomba is bekapcsolódtunk, s ennek következtében több új taggal szaporodtunk.

Egy új kezdeményezésünket is hadd említsem meg, mivel három amerikai tanár testvérünket arra kértem meg gyülekezetemben, hogy angol tanfolyamot kezdjenek „missziómunkában.” A két szomszédos általános iskolában felvételt hirdettünk ingyenes angol tanfolyamra, többgyermekes családok gyermekei számára. 1990 októbertől ötven gyermek kezdett angolra járni, s indítottunk egy csoportot a gyülekezetünk tagjai számára is. Nagy örömünk volt amikor egy karácsony előtti este százöt „kívülvaló”, tanulók és szülei jöttek el a számukra rendezett karácsonyi ünnepélyünkre. Ez alkalommal a tanulók csoportjai már angolul énekelték el a legszebb karácsonyi énekeket, meghallgatták az alkalmi igehírdetést. Ezt közösen összehozott vacsora követte. Közben minden diák kapott egy angolnyelvű Újszövetséget ajándékba.

Befejezésül csak azt szeretném megemlíteni, hogy igyekszünk mindenkit aktivizálni valamilyen szolgálatban. Tudjuk, hogy vannak hiányosságaink, és nem vagyunk magunkkal megelégedve, de „egyet cselekszünk” - amire Pál apostol utal a Fil. 3:13-15-ben, s mi is többet szeretnénk tenni az Úr szolgálatában. - Pásztor és gyülekezet így imádkozunk az énekíró szavaival: „Az Úr kegyelme legyen, testvérek, mivelünk / Akinek szent nevében, itt letérdepelünk.”

A jelenlegi lelkipásztora gyülekezetünknek Pátkai Béla testvér, akit 1993-ban választott a testvériség lelkipásztorának. Kísérjük figyelemmel mi is történt az elmúlt évek során és mi jellemezte a gyülekezet életét napjainkig? Minden bizonnyal a statisztikai adatok nem tükrözik a gyülekezet valóságos missziói intenzitását és hatékonyságát, mégis árulkodnak valamiről. Pl. 1977-ben 145 tagja volt gyülekezetünknek, 1985-ben mindössze 111 tag . 1992-ben pedig 133 tagról szól a statisztika.

Ha azonban azt nézzük, hogy ma hányan vannak a gyülekezetben azok közül, akik 1993-ban tagok voltak, akkor azt állapíthatjuk meg, hogy mindössze 80 fő. Ez azt is mutatja, hogy a gyülekezet tagsága elöregedett és sokan elköltöztek az örök hazába. Pl. 1995-ben 6 testvérünk ravatalánál kellett ideiglenesen búcsút vennünk.

Legyen hála Urunknak, hogy mindezek ellenére a 2000-dik évben 106 tagunk van és 6 testvérünk várja, hogy alámerítkezése által csatlakozhasson a gyülekezetünkhöz.

Évről-évre ismétlődő alkalmaink a következők:

- Minden év első hónapjának fontos eseménye a két imahét. Először az Aliansz Imahetet tartjuk, mely gyülekezetünk belső életét igyekszik elmélyíteni. Különböző imatémák mellett elmélkedve és imádkozva tekintünk előre a krisztusi egység és szeretet közösségében. Majd részt veszünk az Ökumenikus Imahét alkalmain is, kapcsolatot keresve a kerületünkben munkálkodó többi egyházzal. Arra igyekszünk, hogy a lakosság felé is

kifejezzük keresztyéni törekvéseink őszinteségét és azt a szándékunkat, hogy készek vagyunk együttműködni mindazokkal, akik a Jézus Krisztus hitéből valók.

- Többször adtunk otthont a Baptista Világszövetség Vasárnapjának, melyet a környező baptista gyülekezetek lelkipásztoraival szervezünk és tartunk meg február első vasárnapján. Ilyenkor jó átélnünk azt, hogy egy nagy család tagjai vagyunk, azonos hitben és egy testvéri közösségben. Gondolunk a világ különféle részein élő és munkálkodó testvéreinkre és imádkozunk az evangélium diadaláért!
- A tavasz során evangélizációs istentiszteleteket is tartunk. Vendégigehírdetőt hívunk és ilyenkor megpróbáljuk elérni a szomszédainkat, munkatársainkat, a meg nem tért családtagjainkat is az evangéliummal. Sajnos, tapasztaljuk, hogy az emberek mennyire elzárkóznak és mennyire le vannak kötve a mindennapi élet ügyes-bajos dolgaival. Nagyon nehéz elhívni őket az alkalomra, mert számos kifogást hoznak föl. Nagy vágyunk sokkal többet imádkozni és dolgozni a lélekmentés szolgálatában.
- Májusban általában két fontos esemény mozgatja meg a gyülekezetünket. Egyik az anyáknapja, amikor gyermekeink felkészülnek szép programmal, virágokkal és köszöntik az édesanyákat. Alkalom nyílik a hívogatásra is, és általában benépesedik a kápolnánk. A másik fontos esemény az, amikor gyülekezeti kirándulásra megyünk buszokkal. Az elmúlt években voltunk Egerben, Neszmélyben, Noszvalyon, Szlovákiában Vavrisovóban, Mátraszőlősen, Csetényben. Mivel vasárnapra szoktuk tervezni kirándulásainkat, ezért nagyszerű lehetőség nyílik arra is, hogy meglátogassunk egy-egy gyülekezetet. Az évek során több kisebb gyülekezettel ismerkedhettünk meg és szerezhettünk örömet ott élő testvéreinknek az énekkar és az igei szolgálatok által. Istené a dicsőség!
- Nagy gondot fordítunk gyermekeink nevelésére és ezért a tanévnyitó-tanévzáró gyülekezeti alkalmain hangsúlyozzuk a nevelés és a példaadás fontosságát, rámutatva a bibliai alapokra.
- Ősszel, kétségtelen egyik legkiemelkedőbb ünnepélyünk a Hálaadó. Noha pesti gyülekezet lévén, nem a mezőgazdaságban dolgoznak testvéreink, mégis gazdagon megterítjük az oltárt és megköszönjük Urunknak a mindennapi kenyeret, és a gazdag testi áldásokat
- Gyülekezetünkben már a Magyar Rádió közvetített (helyszíni) istentiszteletet, mely alkalmat nyújtott arra, hogy szolgálatainkkal elérjük az ország lakosságát, sőt a határon túl élő magyar embertársainkat is.

Gyülekezeti életünk további jellemzői még azok az alkalmak, melyek korra és nemre való tekintettel igyekeznek lehetőséget nyújtani -az érdeklődési kört is figyelembe véve- a mélyebb lelki kapcsolatra és a tanításra. Ilyen egyleteink az alábbiak:

Vasárnapi iskola

Úgy gondoljuk a fentiekből világosan kiderült, hogy gyülekezeti missziókat igen jelentős mértékben jellemezte a gyermekmisszió. Id. Szabadi Gusztáv úttörő missziómunkás testvér módszereikről így ír: „Az apostolok a genezáreti tó mellett sok halat fogtak, mi pedig az Almási téren sok gyereket

fogtunk. Annyi gyereket hoztunk a vasárnapi iskolába, hogy 10-15 osztályt tudtunk létesíteni...”

A mi vasárnapi iskolásaink nagyrészt hívő szülők gyermekei, de szeretnénk mi is elérni azokat, akik nem hívő családban nőnek fel, hogy szívükbe hinthessük az evangélium drága magvait.

Vasárnapi iskolánk jelenlegi munkájáról Gál Sándorné tanító a következőket írja:

“Isten iránti hálával a szívünkben elmondhatjuk, hogy gyülekezetünkben a megalakulás óta működik vasárnapi iskola. A gyermekmunka mindig fontos volt. Áldott emlékű elődeink példájára mai tanítók igyekszünk felelőséggel, szeretettel teregetni kicsinyeinket az ÚR útjára.

Hosszú évek alatt kialakult gyakorlat, hogy a gyermekekkel koruk szerint három csoportban foglalkozunk:

- óvodásaink a tavasz első virágáról kapták nevüket, ők a HÓVIRÁGOK.
- a középső csoportba az általános iskola alsó tagozatosai járnak,
- míg a nagyok csoportját a felső tagozatosok alkotják.

Minden osztályban két tanító tanít a gyermekek érdekeit szolgáló meghitt munkatársi kapcsolatban. A bibliaköri foglalkozások fontos része az énektanulás. Ezt a szolgálatot zeneileg képzett fiatalok végzik.

A tanítók életkora meglehetősen széles skálán mozog. Legtöbbjük fiatal, de van közöttük kismama, többgyermekes édesanya, és nagymama is.

A gyermekek sokfélék. Legtöbben gyülekezeti tagok gyermekei, de felemás igában élő szülők, elvált szülők gyermekei is járnak hozzánk. Vannak akiket a nagyszülők hoznak hétről-hétre a vasárnapi iskolába.

Legfontosabb feladatunknak azt tartjuk, hogy a gyermekekkel megismertessük az evangéliumot, JÉZUS KRISZTUST. Alaptankönyvünk a BIBLIA.

A történeteket igyekszünk befogadóképességüknek megfelelően átadni.

Hogy taníthassunk, nekünk tanítóknak is tanulnunk kell. Hála a JÓ ATYÁNAK, különösen az 1989-es rendszerváltás óta baptista közösségünk biztosította lehetőségekkel élve különféle tanfolyamokon vehettünk részt.

A vasárnapi iskolai óra közösségi alkalom. Minden vasárnap hálát adunk az ÚRNAK azért, hogy az Ő házában találkozhatunk. Úgy tesszük családiassá alkalmainkat, hogy pl. a születésnapokat is megünnepeljük. Éveken át jól működött szombatnaponként a KIRÁNDULÓK BARÁTI

KÖRE. Sorra jártuk fővárosunk múzeumait, nevezetes műemlékeit. Ismereteket gyűjtöttünk, és együtt gyönyörködtünk ISTEN teremtett világában.

A tanultak elmélyítése érdekében alkalmazunk egy jól bevált módszert, melyet

- reményeink szerint nem csak a jutalmazás miatt - nagyon kedvelnek gyermekeink, nevezetesen a témazáró összefoglalást. Tesztkérdésekkel, rejtvényekkel igyekszünk változatossá tenni a versenyszerű ismétlést.

Vasárnapi iskolásainkat igyekszünk bevonni a diakónia szolgálatába is. Évtizedek óta gyakoroljuk karácsonykor, de máskor is az idősek és egyedülállók látogatását. Énekekkel, zenével, és ajándékokkal készülnek gyermekeink. Csodálatos együtt átélni az „igazi istentisztelet”, gyakorlása közben nyert áldásokat.

Imaházunk épületében kiváló elhelyezést nyertek a tantermek, tehát a vasárnapi iskolai munka tárgyi feltételei biztosítottak.

A vasárnapi iskolai munkát a gyülekezet elsősorban imádsággal és odafigyeléssel, de anyagiakkal is támogatja a tanításhoz szükséges szemléltető eszközök, tankönyvek vásárlásával. Nagy anyagi áldozatot vállalva a gyülekezet évről évre fedezi a gyermekek nyári táborozását Tahiban.

Hisszük, hogy munkánknem hiábavaló az Úrban. Nem hiába hangzik az evangélium, és a megtanult aranymondások, bibliai történetek és énekek maradandóan bevésődnek a gyermekek emlékezetébe és szívébe.”

Ifjúság - hálásak vagyunk azért az Úrnak, hogy fiataljaink jól érzik magukat az Imaházban és másokat is hivatgatnak az alkalmakra. Minden pénteken több órát vannak együtt, hogy tanulmányozzák a Bibliát és hasznosan töltsék idjüket az Úr házában. Az elmúlt évek során gyülekezetünk egyik tagja, Gerő Tamás testvér és a hozzánk beosztott teológus fáradozott a fiatalok vezetésének szép munkájában. Ettől az évtől kezdődően bekapcsolódtak még ketten az ifjúsági munkába: Schumann Zoltán és Kőszeg György testvérek. Kívánjuk, hogy az Úr tegye áldottá és gyümölcsözővé együttes szolgálatukat.

Az alábbiakban nézzük hogyan is számolnak be munkájukról a fiatalok Schumann Zoltán testvér összeállításában?

„A gyülekezetben több más csoport mellett jelen vannak a fiatalok, ahová a vasárnapi iskolából kikerülő gyermekek kerülnek, amikor onnan „kinőnek”.

A gyülekezet szerves részét képező ifjúságot zömében a gyülekezetbe járó testvérek gyermekei alkotják. Vannak olyan fiatalok, akik táborban fogadták el Krisztust személyes megváltójukul, és vannak közöttünk, akik munkatársi-, iskolatársi-, baráti körből kerültek közénk. Szoros kapcsolatban vagyunk a budakeszi gyülekezet fiataljaival.

„A kispesti gyülekezet hosszú ideig patronálta a budakeszi gyülekezetet, ami az ifjúság számára is rendszeres szolgálati lehetőséget jelentett. Havonta jártunk ki hozzájuk, és ilyenkor az egész alkalmat mi szerveztük. Az ottani testvérek mindig nagy örömmel és szeretettel fogadtak minket, és mi is szívesen gondolunk vissza ezekre a délutánokra. Három fiatal Budakesziről beépült a kispesti ifjúságba és tevékenyen részt vesznek minden alkalmunkon.”(Zombory Katalin)

Az ifjúság minden pénteken találkozik. Alkalmaink Istent dicsérő énekekkel kezdődnek. Ezután egy olyan rész következik, amikor Isten ígéjéről szoktunk beszélgetni, ezek mindig nagyon sok mindennapi kérdésünkre adnak választ.

„Hetedik éve látogatom az ifjúsági alkalmakat, és nagyon hálás vagyok értük Istennek. Az ifjúság összetétele azóta sokat változott, de az alkalmak mindig áldásosak voltak, sőt, én személyesen úgy érzem, mintha Isten egyre jobban megáldotta volna azokat. Az évek alatt az igei rész szerkezete is átalakult. Régebben ez két részből állt: egy imaórából, amire valaki közülünk készült fel, és egy nagyobb szakaszból, amit lelkipásztorunk tartott. Ezek az alkalmak eléggé hasonlítottak egy kis létszámú esti istentiszteletre, melyek végeztével lehetőségünk volt beszélgetni is. Idővel az igei rész vezetését átvette az éppen nálunk szolgáló teológus (vagy amikor ilyen nem volt, az ifjúsági vezetőnk), amitől oldottabb légkört kaptak a bibliatanulmányozások. Az igei rész sokszor vett föl beszélgetős jelleget, amiben mindenki tevékenyen részt vehetett. Az elmúlt évben egy előre megbeszélte ütemterv szerint már sokszor maguk az ifjúsági tagok készültek fel egy témában, amiben nagyon sok áldást találtunk. Ezt a jövőben is szeretnénk folytatni, idén annál is inkább, minthogy erre az évre nem kaptunk teológust. Most már nem tartunk az ifjúsági keretében külön imaórát. Egy pár éve megindult néhány imakör, melyek tagjai valamilyen megbeszélte időben külön találkoznak, megbeszélhetik egymás gondjait, és együtt imádkozhatnak. Ezek a körök kisebb-nagyobb módosulásokkal azóta is működnek. Ezen kívül az ifjúsági alkalmakon az igei rész után szoktunk egy ún. "húzást" tartani, ami abból áll, hogy egy lapra mindenki felírja, hogy miért imádkozzanak érte, azután mindenki húz egyet, és egy hétig azért a személyért imádkozik, akinek a lapját kihúzta. Ezekből szintén nagyon sok áldást szoktunk nyerni mindannyian. Nagyon hálás vagyok Istennek azért, hogy látom vezetését az életünkön, és bízom abban, hogy ha rá támaszkodunk, a jövőben is így haladhatunk előre.”(Kőszeg György)

Természetesen fiatalok lévén szeretjük a különféle játékokat; szeretünk sportolni, és társasjátékokat játszani. Ezekkel is közelebb kerülünk egymáshoz, jobban megismerjük egymást.

Vasárnaponként részt veszünk a gyülekezet életében, ahol különféle szolgálatokban tevékenykedünk. Ilyenek az énekkari, az imaóra vezetői szolgálatok, de versekkel, bizonyágtételekkel és ifjúsági énekekkel is szoktuk gazdagítani a gyülekezet délutáni programját.

„Az ifjúság életéhez mindig szorosan kötődött az éneklés is. Volt olyan időszak, amikor ez csak hangszeres kíséret nélkül volt lehetséges, de Isten kegyelméből ezt ma már nem kell mellőznünk. Nemes Nándor testvérünk nevéhez fűződik az, hogy ifjúságunkból ketten megtanultak gitározni, de emellett más hangszeren is tudnak játszani tagjaink: zongorán és hegedűn. Énekekkel vasárnaponként is szoktunk szolgálni a gyülekezetben, illetve más helyeken is, ha valamilyen módon (gyülekezeti kirándulás, gyülekezetlátogatás formájában) erre lehetőség kínálkozik. Az utóbbi években több ilyen lehetőségünk volt így: Budakeszin, Neszmélyen, Noszvajon, Csetényben, Rákoscsabán, Bályokon.”(Kőszeg György)

A gyülekezeti kirándulásainkon is lelkes szolgáló csoport ifjúságunk. Kiránduláskor egy kicsit másképpen is megismerjük a többieket, hiszen egész nap együtt vagyunk. Szoktunk - ha nem is túl gyakran - kirándulni, ilyenkor lehetőségünk van megcsodálni mennyei Atyánk teremtett világát és kikapcsolódni a mindennapi élet zajos forgatagából. „Szeretünk kirándulni. Csak nem olyan egyszerű. Amikor a gyülekezettel mentünk, Noszvajra, vagy Neszmélyre a gyülekezet óvó-figyelő szárnyai alatt, különösebb problémák nem jelentkeztek. Amikor idén, 2000-ben Cseténybe mentünk, már nem bizonyult elégnek a felügyelet, ugyanis az ifjúság nem volt hajlandó átkelni a kis folyó feletti fahidacsán, hanem más átkelőt keresett, akadt némi probléma. A bátrabbak a patakot keresztező rönkökön ugráltak át, a félénkebbek, miután nem találták kielégítőnek a fatörzsek által nyújtott biztonságot, és más átkelőt nem találtak, mezítláb átgázoltak a jéghideg vízen. A gyávák meg visszakullogtak a hídig.

Más a helyzet azonban, ha magunk megyünk kirándulni, esetleg más gyülekezetből való fiatalokkal. Ilyenkor aggódó szempárok helyett imák kísérik utunkon. Nem véletlenül. Csak egy példa: az ifjúságunk már háromszor akart elmenni a Rám-szakadékhoz kirándulni. Egyszer meg is találtuk. Első alkalommal egy őszi napon akkora volt a sár, hogy meg sem tudtuk közelíteni. Legközelebb elmentünk mellette, és nem találtuk meg. Aztán nekigyürkőztünk, mondván, egy ilyen kis szakadék nem fog ki rajtunk! Megint kikerültük. De akkor nem hagytuk magunkat, és miután kikötöttünk a szakadék aljánál, kissé fáradtan a gyaloglástól, szégyen lett volna megtorpanni, hiszen végre legalább megtaláltuk! Így hát alulról másztuk meg, a tervezett fentről-lefele útvonal helyett. Miután felértünk, diadalittasan elsétáltunk mellette még egyszer, ugyanis a szakadék aljától kellett elsétálnunk a buszmegállóig.

Mindezekről eltekintve, minden túrát élveztünk, hiszen együtt lehettünk, jó levegőn, jó társaságban, és mindenekelőtt jó hangulatban.”(Kőszeg Zsófia)

Jó kapcsolatot igyekszünk kialakítani más ifjúságokkal. Ezek a találkozások mindig sokat jelentenek számunkra, mert megláthatjuk, hogy mások hogyan végzik a különféle feladatokat. Ezek a találkozások kölcsönösek. Az egyik ifjúság meglátogatja a másikat és később viszontlátogatás keretében újra találkozunk.

„Ifjúságunk egyik erőssége, hogy különböző pesti és Pest környéki ifjúságokkal nagyon jó viszonyban vagyunk, folyamatosan találkozunk, alkalmakat szervezünk. 1998-ban az erzsébeti ifivel kapcsolatunk elég szoros lett, együtt kirándultunk, közösen sportoltunk, néhány fiatal pedig rendszeren járt is hozzánk ifjúsági órákra. Dunaharasztra már többször is kaptunk meghívást, voltunk ifjúsági órán, sportnapon, zenei fesztiválon. Hamarosan ők látogatnak meg minket. Rajuk kívül a szadai, budai és péceli ifjúsággal voltak közös programjaink, és újabb találkozásokat tervezünk velük. Örülünk annak, hogy az ifjúságunk nem zárkózik be, hanem fontosnak tartja az új és régi kapcsolatok építését, ápolását.” (Zombory Éva)

Ifjúsági konferenciákon is részt szoktunk venni, ilyenek voltak a közelmúltban a péceli, a pécsi és a váci konferencia. Ezekben az alkalmakon különleges módon tapasztalhattuk meg Isten szeretetét.

Idén merész lépésre szántuk rá magunkat, az ifjúság életében először rendezett konferenciát. Sok áldása volt ennek a napnak, és úgy gondoljuk, ennek még lesz folytatása.

„Sokat fejlődöttünk. Eleinte még azt is nehéz volt megszervezni, hogy elmenjünk egy konferenciára, pedig azzal nem a mi nyakunkon van a gond. Manapság rendszeresen járunk a baptista ifjúsági konferenciákra, általában Békésre, Kiskőrösre, Pécelre,

de egyénileg is szívesen elmegyünk, amikor nem egy egész kispesti különítmény vesz részt, csupán néhány képviselő.

De a leglátványosabb fejlődés az, hogy idén mi is szerveztünk egy konferenciát. A teológusunk és elsősorban Isten segítségével nagy fába vágtuk a fejszénket. Egy konferencia megszervezése nem is olyan egyszerű feladat. Például a téma megválasztása. Olyat kerestünk, ami mindenkit érint, érdekel, foglalkoztat. Ez természetesen: a szerelem. Aztán az előadók: kiket hívjunk? És mikor érnek rá? Egyszerre, mind a hárman. Egy olyan időpontban, amikor nincs más esemény, mert ha lett volna, ki jött volna el? És a reklámozás, hiszen még nem csináltunk ilyet, ezért nem is ismernek bennünket. És a zenészcsapat, akiket Pécelről hívtunk, mikor érnek rá? Hát, nem volt egyszerű.

Mindenki dolgozott vele, az előadók meghívásától egészen a névjegykártyák kivágásáig.

Bár sokat imádkoztunk, bennünk volt a kétely, hiszen egyetlen olyan időpontot találtunk, amikor nem volt más konferencia, és ráérték az előadók és a zenészek is: az írásbeli érettségi vizsga előtti szombat. Sokakat érintett ez, és általában a dolgok úgy működnek a fiatalok (de minden ember) között, hogy ha XY nem megy, akkor én sem.

Isten segítségével azonban közel százan voltunk, és építő, fantasztikus előadásokat hallhattunk egy keresztyén filmproducertől, egy pszichológustól és egy lelkipásztortól.

Belegondolva abba, hogy más konferenciákon csak ülni kell és hallgatni Isten igéjét, rájöttünk, mennyi munka van vele, de mégis mennyi áldás van a felkészülésben is.”(Kőszeg Zsófia)

Nyáron minden évben sok lehetőség közül lehet választani. Természetesen lehetetlen mindenkivel összehangolni, de idén is voltunk táborozni. Ezen az alkalmon kívül is igyekszünk nyáron együtt lenni, és ha lehet együtt elmenni különböző táborokba. Idén év közben is sikerült ilyen alkalmakat találnunk. Így lehattunk együtt Bükkszéken, Debrecenben, Pusztamaróton illetve Tahí táboraiban. „Már több éve jártam ifjúságira. Örültem, mikor eljött a péntek és végre letehettem az iskolatáskámat, s repülhettem ifjúságira. Ennek ellenére sajnáltam, hogy nem tölthetünk több időt együtt. A péntek esték és a vasárnapi alkalmak kevésnek bizonyultak ahhoz, hogy egymással mélyebb kapcsolatot alakítsunk ki. Így nehézséget okozott, hogy igazi barátokat találjak. Éppen ezért lelkesen szorgalmaztam azt az ötletet, hogy nyáron menjünk el táborozni egy hétre. Csak mi, a mi ifjúságunk.

A nagy előkészületek és a várakozások után 1999.júliusában az ifjúság egy része Pusztamaróton töltött el egy hetet. Be kell vallanom őszintén, hogy először aggódva tekintettem e hét elé, mert tudomásunk szerint a táborban rajtunk kívül még több százan lettek volna. De Isten meghallgatta ki nem mondott imámat, s megdöbbenve tapasztaltuk, hogy azon a héten az egész tábor a miénk lesz, és nem lesz rajtunk kívül senki más.

Minden reggel és este rövid áhítatot tartottunk, ezen kívül nem volt kötött programunk. Társasjátékot játszottunk, beszélgettünk, röplabdáztunk. Egyik este még tábor tüzet is gyújtottunk, melynél mindenki elmondta, hogyan talált az Úrra. Számomra legmaradandóbb élmény a szerdai kirándulás volt. Korán reggel indultunk neki egy körülbelül 8 km-es távnak. Úgy alakult, hogy már a túránk elején sikerült eltévednünk, így jó pár kilométerrel megnöveltük amúgy sem csekély tervünket. Odaérve úticélunkhoz - egy kőbányához - elfogyasztottuk tízórainkat és indultunk is vissza, hogy odaérjünk az esti vacsorára, ami pizza volt.

Dönthettünk, hogy azon az úton menjünk vissza, amelyen jöttünk, vagy esetleg egy másik - rövidebb, de nehezebb - utat válasszunk. A többség ez utóbbit választotta. Pár kilométert tettünk meg, amikor egyik barátnőmmel méltatlankodni kezdtünk, hogy miért nem inkább a másik utat választottuk. Ekkor ifjúsági vezetőnk megállította fáradt is csapatunkat, és a következőket mondta: 'Döntésünket most már nem tudjuk megváltoztatni. Nyafogással még nehezebbé és kevésbé teljesíthetővé tesszük utunkat. 6 órakor vár minket a forró pizza. Szedjük össze magunkat, és ne siránkozzunk, ne filozofáljunk, hogy miért nem arra mentünk. Itt van előttünk az út, ott a cél, erőnket összpontosítsuk e táv megtételére.'

Ez nagyon a szívembe vésődött. Gyakran vagyunk úgy a hívő életben, hogy másra, vagy másokra tekintünk, elkezdünk gondolkodni, hogy mi lenne, ha így, vagy ha úgy lenne. Isten nem szereti a nyafogós keresztényeket. Az Úr arra hívott el minket, hogy Őt szolgáljuk, s hirdessük minden ember számára az örök életet. Tudjuk, néha ez nem könnyű, de ha az Úrra nézünk, és a célra összpontosítunk, akkor Isten megáldja életünket.

Kis csapatunk a bátorító szavak után annyira megtáltosodott, hogy pár óra alatt visszaért a táborba, s jóízűen elfogyasztotta megérdemelt pizzát.

Kívánom mindenki számára, aki olvassa e sorokat, hogy ha próbában, kísértésben van, gondoljon a célra, ami felé halad: a Mennyszigetre.

Úgy vélem, e közös nyári élmény után ifjúságunk sokkal jobban összekovácsolódott, megnyíltunk egymás előtt és igaz barátai lettünk egymásnak.”(Lázi Melinda)

szokott venni teológus. Az utóbbi évek teológusai sokat segítettek abban, hogy ifjúságunk fejlődésnek indulhasson mind létszámban, mind lelkiekben. A teljesség igénye nélkül szeretnénk felsorolni azokat, akikkel az utóbbi években közösen tevékenykedhettünk a lelki munkában: Kis Ferenc, Nemes Nándor, Sinka Csaba, Szirtes András, Takács Sándor, Tömöri Gábor.

Jövőbeni terveink között szerepel, hogy!

- több ifjúsággal szorosabbra fonjuk a kapcsolatot
- próbálunk még jobban beilleszkedni a gyülekezet életébe
- reményeink szerint ismét lesz alkalmunk konferenciát szervezni.

Női- férfi bibliakörök - minden hó harmadik vasárnapján (utóbbi hónapokban az imaóra idejében) kerülnek megtartásra. Az a tapasztalatunk, hogy igen hasznosak, építőek ezek az alkalmak is, hiszen mód nyílik olyan dolgok, gondok átbeszélgetésére és a közös imádkozásra, melyek ebben a körben nagyobb nyíltsággal vehetők fel. A női kör vezetését: Kovács Pálné és Pátkai Béláné testvérek végzik. A férfi bibliórakat rendszerint Pátkai Béla testvér végzi, de tervbe van véve több testvér bevonása is ebbe a munkába. Sajnos gyülekezetünkben a férfi tagok száma lényegesen kisebb mint a nő testvéreké. Ez egyik imatémánk is, hogy az Úr adjon megtérő férfi testvéreket is, akik a gyülekezet vezetői szolgálatát végezni tudják:

Ének-zenei misszióink, - Kovács Pál karvezető testvér irányításával lényeges, meghatározó része gyülekezeti munkánknak. Erről a munkáról ő maga a következőket írja:

„Hálát adunk Istenünknek, hogy ez a munka ma is folytatódik.
Öröm számunkra, hogy fiataljaink az ifjusági munka mellett szívesen részt vesznek az énekkar munkájában is.

Énekkarunk rendszeres szolgálattevője Istentiszteleteinknek. Több év óta énekel a kispesti ökumenikus Istentiszteleteken. Jó kapcsolatban áll a kispesti egyházi énekkarokkal. Már 5. éve vállal részt a Kispesti Ökumenikus Énekkari Egyházzenei Hangversenyeken.

Az énekkar több tagja egyházunk Központi Énekkarában is énekel.

Ifjú zenészeink is vannak, így gyakran hall a gyülekezet hangszeres szólójátékot, esetenként kamarazenei szolgálatokat.

Vasárnapi iskolásaink minden vasárnap énekórát tartanak, készülve a gyülekezet ünnepi istentiszteletein végzendő szolgálataikra.

Ifjuságunk lelkes, fiatalos éneke minden esetben sok örömet okoz gyülekezetünknek. “

Rendszeres heti alkalmaink a következők:

- Imaóra, melyet minden vasárnap de. 9 órától, 10 óráig tartunk. Nagy öröm az számunkra, hogy gyakran kevésnek bizonyul ez az egy óra. Pnaskodnak testvérek, vendégek, hogy ők is szerettek volna imádkozni, de nem volt rá idő. Adja az Úr, hogy ez az imabuzgóság csak gyarapodjon és legyen motorja a gyülekezetnek és további sok áldásnak a forrása.
- Általában a délelőtti istentisztelet a gyülekezetünk leg látogatottabb alkalma és ezért igyekszünk ennek megfelelően figyelni mindarra ami délelőtt történik. Az énekkar szolgálata, az igehirdetés, majd a törekvők órája, énekóra mind szerves részei a vasárnap délelőttjeinknek. Szeretnénk ha eljönne azaz idő, amikor délután sem jönnek el kevesebben, mint délelőtt!
- A délutáni istentiszteletek látogatottsága lényegesen kisebb, noha ilyenkor nyílik lehetőség a különféle szolgálatokra, biztonyságtétel, versek elmondása, zenei számok stb. Általában szervezett programjaink vannak, egy bizonyos téma köré csoportosítva, de vannak az úgynevezett önkéntes szolgálattevők alkalmai is, amikor különféle élmények, megtapasztalások elmondására, megosztására nyílik lehetőség.
- Hétköznapi bibliaórát minden csütörtökön tartunk, sajnos igen kis létszámban vesz részt rajta a testvériség. Volt igehirdetés, bibliatanulmány, elbeszélgetés, de mindegyik változat csak átmeneti eredménnyel járt. Kétségtelen az idősek számára az esti órák, főleg téli időben nem könnyen oldhatók meg, viszont a munkás fiatalabb réteg számára pedig más nehézségek adódnak. Adjon az Úr minden szívben őszinte vágyódást az ige, a testvéri közösség után és akkor megoldódnak a problémák, elhárulnak az akadályok.
- Péntek az ifjuságé. Ilyenkor szép számban vannak együtt fiataljaink és több órát töltenek el a közösség gyakorlásában.

GYÜLEKEZETÜNK VEZETŐSÉGE - A vezetőség létszáma 2000-ben 8 főből áll: Gál Sándor, Gerő Zoltán, Jobbágy Ferenc, Kovács Pál, Lázi Béla, Márku Sándor, Miszlivetz Gyula és Szalai Zsigmondné testvérek. Néhány hónapja bevontunk még három fiatal is a vezetőség munkájába: Égető Attila, Gerő Tamás és Schumann Zoltán testvéreket. Minden gyülekezeti óra megtartása előtt ülésünk és előkészítjük a gyülekezi órán megtárgyalásra kerülő ügyeket. A gyülekezet vezetője, Kovács Pál presbiter testvér és a pénztáros pedig, Gerő Zoltán presbiter testvér.

Tagok névsora
2000-ben

1. BARANYAI ISTVÁNNÉ
2. BÁCSI ANDRÁS
3. BÍRÓ ÁRPÁD
4. BÍRÓ ÁRPÁDNÉ
5. BORFALVI JÁNOSNÉ
6. CSÁKVÁRI FERENCNÉ
7. DEMJÉN ISTVÁNNÉ
8. DOBAY ÁGNES
9. DÓCZI ÁKOS
10. DÓCZINÉ SOMOGYI VIOLA
11. DOMJÁN JÁNOSNÉ
12. ÉGETŐ ATTI LA
13. ÉGETŐNÉ GYÖRGY TÍMEA
14. ÉGETŐ SÁNDORNÉ
15. FÁBIÁN FERENCNÉ
16. FÁBIÁN ISTVÁN
17. FÁBIÁN ISTVÁNNÉ
18. FÓRIZS ESZTER
19. FÜLÖP TIBORNÉ
20. FÜZESSY ERIKA
21. FÜZESSY FERENC
22. FÜZESSY FERENCNÉ
23. GÁL ERZSÉBET
24. GÁL SÁNDOR
25. GÁL SÁNDORNÉ
26. GERENDAI JÓZSEFNÉ
27. GERENDAI ZSUZSA
28. GERŐ TAMÁS
29. GERŐ ZOLTÁN
30. GERŐ ZOLTÁNNÉ
31. GYÖRGY BÉLA
32. GYÖRGY BÉLÁNÉ
33. GYÖRGY ZOLTÁN
34. GYÖRGY ATTI LA
35. HANKÓ ZOLTÁNNÉ
36. HEVŐ HAJNALKA
37. HIDEG BÉLA
38. HIDEG BÉLÁNÉ
39. HORVÁTH ÖDÖNNÉ
40. HORVÁTH ZSAKLIN
41. JOBBÁGY FERENC
42. JOBBÁGY FERENCNÉ
43. KARÁCSONY ANDREA
44. KISFALUDY ZOLTÁN
45. KISFALUDY ZOLTÁNNÉ
46. KISS SÁNDOR
47. KISS SÁNDORNÉ
48. KMETTY ERNŐNÉ
49. KOCSIS SÁNDOR
50. KOCSIS SÁNDORNÉ
51. KOLOZSVÁRI ANDRÁSNÉ
52. KOVÁCS LAJOSNÉ
53. KOVÁCS PÁL
54. KOVÁCS PÁLNÉ
55. KOVÁCS PÁLNÉ (özv.)
56. KOVÁCS SÁNDOR
57. KOVÁCS SÁNDORNÉ
58. KŐSZEG GYÖRGY
59. KŐSZEG TIBORNÉ
60. KŐSZEG ZSÓFIA
61. KROO NORBERT DR.
62. KROO NORBERTNÉ
63. KUNOSNÉ VÉGH MÁRIA
64. LÁZI BÉLA
65. LÁZI BÉLÁNÉ
66. LÁZI MELINDA
67. LENGYEL LAJOSNÉ
68. LISZTES MIHÁLYNÉ
69. LUDÁNYI ALBERTNÉ
70. MAKAI LAJOSNÉ
71. MÁRKU SÁNDOR
72. MÁRKU SÁNDORNÉ
73. MÁTYUS JUDIT
74. MIHOLICS PÉTERNÉ (özv.)
75. MISZLIVETZ GYULA
76. MISZLIVETZ GYULÁNÉ
77. PÁLFI IRÉN
78. PÁTKAI BÉLA
79. PÁTKAI BÉLÁNÉ
80. PÁTKAI BÉLA (ifj.)
81. PÁTKAI BOGLÁRKA
82. POLYÁK ANTALNÉ
83. RÉPAI TIBORNÉ
84. SASVÁRI JÁNOSNÉ
85. SÁFRI JÁNOSNÉ
86. SÁFRI SÁNDORNÉ
87. SINGER LÁSZLÓNÉ
88. SCHUMANN ZOLTÁN
89. SOMOGYI KÁROLY
100. SZEKÉR JÓZSEFNÉ

90. SOMOGYI KÁROLYNÉ
91. SOMOGYI KÁROLY (ifj.)
92. SOMOGYINÉ SZEBENI ERIKA
93. SOLYMOS JÓZSEFNÉ
94. SOSOVICSKA PÁLNÉ
95. SZABÓ IMRE
96. SZALAI ZSIGMONDNÉ
97. SZEBENI ATTILÁNÉ
98. SZEBENI OLIVÉR
99. SZEBENI OLIVÉRNÉ

101. TÓTH JÓZSEFNÉ
102. TÖRÖK ILLÉSNÉ
103. TRESÁNSZKY ZOLTÁNNÉ
104. VARGA FERENCNÉ
105. VINCZE ÁGOSTONNÉ
106. ZALAVÖLGYI MÁRTONNÉ

ELŐRETEKINTÉS

Hálát adunk az Úrnak, hogy gyülekezetünknek szép múltja volt és szeretnénk tanulni mindabból, amit elődeink az Úrért és lelkek megmentéséért tettek. E jubileumi ünnepség kapcsán azonban sokszor felvetődik bennünk a nagy kérdés, hogy: „Hogyan tovább?”

Erre a kérdésre természetesen van nagyon egyszerű válasz. Tovább csak Jézus Krisztus nevében, az Ő erejével és Szentlelke vezetésével szeretnénk menni. Valahogy úgy, ahogyan Mózes annakidején kérte: „Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket.” 2Mózes 33:15. Tudjuk, hogy rászolgáltunk arra sokszor, hogy az Úr magunkra hagyjon, de azt is tudjuk, hogy Ő irgalmas és kegyelmes és ezért kérjük, hogy járjon előttünk! A lelki élet és a misszió egyik legnagyobb ellensége a közöny, a közömbösség, vagy ahogyan mondani szoktuk az íge szavait idézve, a „laodiceai állapot.” Ez a bizonyos „sem hideg, sem hév” lelkiállapot. Milyen tragikus az, ha Isten népe közönyösen néz környezetére, embertársaira és nemtörődöm módon kezeli a gyülekezeti dolgokat. Ez a veszély fenyegette és fenyegeti népünket, társadalmunkat is. A Pesti Hírlap 1916 októberi száma erről így ír: „A közöny a halál” - mondja egyik jeles írónk. Akivel szemben közönyösek vagyunk, az meghalt a számunkra. A közönyösség tönkre teheti a legvirágzóbb vállalatot, megölheti a legnemesebb gondolatot, és kedvét szegheti a legáldozatkészebb embernek is. A közöny olyan mint a fagyos szél, mely tönkre teszi a legszebb virágot és gyümölcsöt, A közöny olyan, mint a mérreg, kiégeti a lelkeket, csírájában öli meg a lelkesedést, az idealizmust, és minden nemes érzést.” Azt kell mondanunk, hogy gyülekezeteink számára -a mi gyülekezetünket is beleértve- napjainkban ez nagy veszélyt jelent !! Ó, bárcsak elődeink odaszánása és életpéldája minket is buzgó, szolgáló éetre készítetne!

Miközben nagy megbecsüléssel vagyunk idős testvéreink iránt, akik hűségesen helyt álltak és az elmúlt évtizedek során végezték a szolgálatokat, nagy kérdés számunkra az utóbbi évek során, hogy kik fogják ezt a munkát folytatni, átvenni és tovább vinni. Van reménységünk amikor gyermekeinkre, fiataljainkra nézünk és az Úrhoz kiálltunk. Mert Ő választ ki szolgálatra és tőle jön az elhívás. Nagy feladatunk a szüntelen való könyörgés, hogy „küldjön munkásokat az Ő aratásába!”

Mai világunk nagyon bonyolult és fiataljaink soha nem látott módon vannak kitéve a legkülönbébb kísértéseknek. Ugyanakkor a sátán alaposan megtépázott minden emberi közösséget, így a gyülekezeteket az egyházakat is. Az utolsó idők nehéz, konfliktusokkal terhes időszakában élünk. Nem reménykedhetünk abban, hogy a világ megjavul, hogy van olyan társadalmi rend, mely kedvez az evangélium terjedésének. A „szabadság” melyről az elmúlt évek során sok szó esett, azt jelenti, hogy mindenféle ideológia, vallás és babonáság, boszorkányság előtt nyitva az ajtó. Elárasztott bennünket a különféle keleti kultuszok lelket pusztító áradata. Soha nem látott méreteket ölt a pornográfia az erkölcstelenség és a brutalitás. Így néz ki modern, szabad társadalmunk. Ha ezekre néznénk csupán, volna okunk az elkeseredésre, a kétségbeesésre!

Isten népe soha nem lehet prédája a társadalmi viszonyoknak, állapotoknak. Miért? Azért mert mindezekre fölkészített bennünket az Úr Jézus és rámutatott arra is, hogy miként menekülhetünk meg ezek gyilkos hatásaitól.

A világban élünk, de nem a világ szerint. Jézusra nézünk és az Ő példáját követjük, mert tudjuk csakis Ő általa győzhetünk és érhetjük el a célt. Benne reménykedünk és várjuk a váltság napját, amikor Ő lesz minden mindenkiben.

Sok feladatunk van és bizonyosak vagyunk abban, hogy ezt csak összefogással, vigyázva és imádkozva tudjuk elvégezni. Szeretnénk, ha az az egység, melyért ami urunk Jézus Krisztus imádkozott főpapi imájában, valósággá lenne közöttünk:

„ Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!.... Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” János ev. 17:11, 15.

Szentségben és tisztaságban szeretnénk várni ami Urunk Jézus Krisztus dicsőséges visszajövetelét, erre buzdítunk minden embert az ige hirdetése és a személyes élet példánk által is!!

Pátkai Béla lelkipásztor